

Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co jsem a co mám. Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu. Uchraň mě ode všech nebezpečí. Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě svádějí ke zlému, abych si zachoval čistotu duše i těla. Tvé Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která mne vede k Bohu. Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši často modlil a obětoval za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Tvému Neposkvrněnému Srdci. Ve spojení s Tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici.

V Ni věřím, Jí se klaním a Ji miluji. Amen.
(zásvětná modlitba)

Socha Panny Marie Fatimské
v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích, 22. září 2017

Foto: Karel Pech

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo	3
Duchovní slovo	
Pastýřský list biskupa Jana Baxanta na Nový rok 2018	4
Vánoce 2017 - Štědrovečerní homílie	5
Události na téma	
Betlémské světlo	6
Betlémy	7
Představujeme	
Obnova klášterního kostela v Kadani	8
Nové nálezy náhrobních kamenů Vicztumů	9
Příběhy svatých	
Příběh svaté Tekly	10
Církevní turistika	
Za studánkami litoměřické diecéze	10
Kostel sv. Jana Křtitele - Český Jiřetín	11
Církevní stavby v diecézi	
S Radkem Rejškem za varhanami kostelů litoměřické diecéze: Varhany kostela v Srbské Kamenici	17
Výročí	
70 let od příchodu Š. Trochty do Litoměřic	12
Zprávy	
Krátké zprávy z diecéze	14
Zemřel nejstarší český salesián P. Jan Rob	15
Kalendárium	15
Napsali jste	
Příspěvky čtenářů	16
Charita	
Tříkrálová sbírka 2018	18
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	19
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	23

Snímek na titulní straně časopisu: „Poutníci u sv. Zdislavy“

Foto: M. Davidková

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
22. ročník • 3. číslo • 20 Kč

Úvodní slovo generálního vikáře Mons. Martina Davidka

Milí čtenáři Zdislavy.

Opět po delší době jsem byl vyzván, abych napsal úvodní slovo k časopisu, který již přes dvacet let sleduje dění v litoměřické diecézi. Nejprve bych chtěl říci několik slov k časopisu samotnému. Již v roce 2016 jsme mohli zaznamenat, že se snižuje tempo jeho vydávání. Z původních plánovaných deseti čísel vyšlo jen sedm. Tehdy otec biskup Jan Baxant rozhodl, že není nutné vydávat měsíčník, ale vhodnější by byl dvouměsíčník, respektive pět čísel ročně.

Aktuální zprávy dnes poměrně dobře zachycuje internet a žijeme v době, kdy tištěná média prožívají oproti digitálnímu slovu poněkud útlum a stávají se více zdrojem informací nadčasovým. Během roku 2017 se však nepodařilo splnit ani záměr, aby během roku vyšlo pět čísel. Bude třeba ještě na začátku roku 2018 dohnat, co bylo v předešlém roce zanedbáno. Přestože došlo k tomuto skluzu, musím poděkovat redaktorce Zdislavy Janě Michálkové za řadu let, kdy časopis „visel“ na ní. Zároveň však bylo možné v posledních letech pozorovat určitou nastupující vyhořelost, která je při takové zátěži pochopitelná. Proto od 1. ledna 2018 již není paní Michálková redaktorkou Zdislavy a litoměřické biskupství vytváří postupně novou redakční radu – tým lidí, které bude vydávání časopisu bavit. Chceme také dodržet své závazky vůči čtenářům a odběratelům.

Vize ohledně časopisu je, aby si Zdislava udržela svůj vysoký standard, kdy můžeme konstatovat, že tvoří špičku mezi ostatními diecézními časopisy, a to jak kvalitou tisku, tak i obsahem. Zároveň by měla postihnout více ze života diecéze, totiž z jednotlivých vikariátů a jejich farností, a ne pouze z centra diecéze. Ruku na srdce, litoměřická diecéze je překrásná, má bohatou historii a také fascinující současnost. Působí zde vynikající osobnosti a i přes údajnou nízkou religiozitu má mnoho co říci díky zkušenosti s diasporálním modelem pastorace i ostatním českým a moravským diecézím.

Rádi budeme zařazovat od přispěvovatelů články nebo i fotografie, které budou vhodným způsobem zachycovat dění v této naší diecézi, a podle možností je v tomto novém roce i určitým způsobem honorovat, neboť biblicky řečeno: „Hoden je dělník své mzdy“.

Při svých cestách po diecézi se často setkávám s nádhernými lidmi, kteří mají co říci o svém životě z víry a povzbudit ostatní na cestě vydávání svědectví o Vzkříšeném Kristu a jeho snoubence svaté církvi. Daří se v současné době na mnoha místech obnovovat nejen sakrální prostory, a i to je třeba ukázat na stránkách Zdislavy, ale jsou zde rovněž místa, která jsou milá lidským srdcím a probouzejí v duši usebrání a touhu po modlitbě. Proto je vhodné i tato ukázat, připomenout či představit.

Ať tedy v tomto novém roce jsme otevřeni, setrvávající v tradici, vanutí Ducha Božího. Svatá paní Zdislavo, patronko naší litoměřické diecéze i časopisu, oroduj za nás.

Mons. Martin Davidek
generální vikář

Pastýřský list biskupa Jana Baxanta na Nový rok 2018

Bratři a sestry v Kristu,

všechny vás zdravím ve jménu Páně a na začátku nového roku vám velmi rád přeji hojnou míru Božích darů a ochrannou záštitu Panny Marie. Můj pozdrav a přání se týká vás všech, ale i těch, které nosíte stále s sebou ve svých srdcích, vašich blízkých a drahých, vašich přátel, a především vašich rodin.

Jestliže loňský rok 2017 jsme díky fatimskému zjevení nazývali „jubilejním“, pak i rok letošní 2018 je jubilejním rokem s ohledem na naši zem, tehdy na vznik samostatné Československé republiky. Jistě, ne každý se na rozpad rakousko-uherské monarchie v roce 1918 díval a dosud dívá se šťastnými očima. Jedno však bylo a je zřejmé. Naši tehdejší předkové toužili po sebeurčení a byli ochotni se i obětovat, abychom my, jejich potomci, měli vlast jako svůj domov.

Stoleté dějiny relativně malé země, naší republiky, byly až snad příliš bouřlivé. Několik hodin po vzniku Československa byl nenávistě stržen mariánský sloup na pražském Staroměstském náměstí. Několik měsíců nato se doslova hřímalo s výzvou „Pryč od Říma!“, aby pak ve dvacátých letech došlo k náboženskému rozkolu. Mladá, dvacetiletá republika byla násilně okleštěna nacistickým terorem a brzy po 2. světové válce na 41 let sevřena totalitním režimem. Krátce po „sametové revoluci“ se v roce 1993 náš státní útvar dělí na republiky dvě: českou a slovenskou. I když se tímto naše země co do velikosti a počtu obyvatel vzhledem k původní státoprávní podobě zmenšila, přesto zůstává naší domovinou a vlastí.

Odjakživa si člověk domova vážil a za vlast se obětoval a modlil. Žijeme v zemi, která má však bohatší historii než jen stoletou. Dávni naši světci a světky české a moravské krve byli v uplynulých 100 letech často vzývání, neboť bylo mno-

ho důvodů se na nebeské přátele obracet v důvěrném volání o pomoc a povzbuzení. Naši otcové a matky, rodiče a prarodiče si nebyli nikdy tak jistí ryzostí svých srdcí, aby nemuseli prosit sv. Václava o velkodušnost v odpouštění. Hořeli touhou po šíření evangelia, po obrácení sebe i druhých, ale nedovolili si opominout příklad sv. Vojtěcha, takřkajíc misionáře Evropy. Znali statečný příklad sv. Jana Nepomuckého nenechat se zastrašit mocnými tohoto světa a nestyděli se od něho učit umění mluvit v pravou chvíli a v pravý okamžik mlčet. Věděli, jakým blahodárným balzámem může být babička se svou životní moudrostí přítomná v každé domácnosti, a proto se dovolávali sv. Ludmily při svých starostech o rodinu. Svatá Anežka Přemyslovna se sv. Zdislavou byly pro ně šlechtičny v tom nejkrásnějším smyslu slova: šlechtetné bytosti ušlechtilých duší, vycházející vždy vstříc všem nemocným a potřebným. V dobách nejistot a i náboženských třenic jim byl sv. Jan Sarkander jako kněz a zpovědník výzvou k zachování věrnosti Kristu, i kdyby to stálo cokoliv. Ano, tito a mnozí jiní, známí i neznámí naši nebesí pomocníci a přátelé, neztráceli svou pozornost nad naší i jejich českou „lodičkou“, zmítající se v bouřích a proměnách času dějin celé Evropy a světa.

Drazí bratři a sestry, letošní jubileum by pro nás křesťany a katolíky

nemělo být jen politicky a společensky významným výročím, abychom si připomínali těžké, ale díky Bohu a dobrým lidem překonané tragédie, hrůzy a nešťastné události uplynulých sta let. Mělo by být i jedním velkým díkůvzdáním Pánu Bohu za trvání našeho českého národa až doposud, i za to, že se křesťanská víra u nás neztratila. Mnoho velkých dobrodiní jsme obdrželi jako český národ i osobně jako jednotlivci. Tolik duchovního bohatství hrdinně nashromáždili např. v časech pronásledování naši stateční bližní! Z tohoto trezoru dobra, klenotnice milostí, čerpáme a stále žijeme. Měli bychom s vděčností vzpomenout na všechny naše bratry a sestry, ale i na ostatní naše duchovní přátele z jiných národů, na jejich oběti, oběti nejvyšší. Často druzí pokládali své životy, abychom my žili. Letošní jubilejní rok však i nám, milí křesťané, dává, krom jiného, i jeden důležitý úkol: být šířiteli smíru a svornosti. Být posly Kristova pokoje a přes naši nehodnost a nedostatečnost zprostředkovávat druhým Boží požehnání. Prosím, ujmeme se tohoto vznešeného poslání radostně a s nadšením!

Nechť na nás na všechny, na celou naši zem, Boží požehnání na přímělu Matky Boží Panny Marie sestoupí a zůstane s námi vždycky.

Váš + Jan.

VÁNOCE 2017

Na Štědrý den, v neděli 24. prosince 2017, sloužil Mons. Jan Baxant v děkanském kostele Všech svatých v Litoměřicích štědrovečerní mši svatou pro rodiny.

Do slavnostně vyzdobeného kostela Všech svatých přišli sdílet duchovní zážitek nejen litoměřičtí farníci, ale také mnoho rodin s dětmi, které do kostela během roku běžně nezavítají. Právě tento vánoční čas připomíná intenzivněji všem lidem křesťanského světa důležitost Narození Ježíše v dalekém Betlémě. Proto také vám dodatečně přinášíme na stránkách Zdislavy nadčasová slova litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta řečená při štědrovečerní homilii:

Foto: Karel Pech

Draží bratři a sestry, milé děti, milé rodiny, každý Štědrý den je vždy krásný a radostný. Je tomu tak jistě i dnes, v této chvíli, v tomto začínajícím večeru, letos 4. neděli adventní a současně večeru, kterému výstižně a rádi říkáme: štědrý. Na tyto okamžiky se těší především děti a my jim toto útěchyplné očekávání a těšení se ze srdce přejeme. Radost ze společenství, tedy z blízkosti drahých lidí, je jistě obzvláště v rodinách prožívána jako cenné bohatství. Právem! Když všechny pečlivé maminky, babičky a hospodyňky zároveň, tatínkové a dědečci a ostatní přátelé rodin v předcházejících dnech a snad ještě i dnes vynaložili nemalé úsilí pro to, aby celá rodina mohla spokojeně zasednout ke štědrovečerní hostině a následně se radovat ze vzájemného obdarovávání. Aniž bychom si chtěli pokazit onu mimořádnou atmosféru vánočních chvil, nemůžeme jen tak zapomenout na historicky první Vánoce, tedy na okolnosti provázející jejich prapůvod. Co to bylo, v jakých okolnostech se tehdy ocitli ti, betlémskému Dítěti nejbližší, sama matka Panna Maria a sv. Josef, riskující ochránce rodičky i dítěte? První Vánoce mají svůj stín, a to připomínám

ne proto, abych komukoliv z vás pokazil vánoční pohodu, ale abych připomínal i konstatování, že přes onen stín byla tehdy přítomna i nevšední statečnost ve věrném odhodlání neopustit druhého v okamžiku nouze. Sv. Josef neopustil Marii, Maria se nezřekla svého dítěte. Pohled na první Vánoce, pohled širší a snad i úplnější, nám dává nahlédnout do velmi citlivé životní situace Svaté rodiny a současně i nám poskytuje poučení pro současnost. Domnívám se, že i následující úvaha má mít své místo v krásném koloritu Štědrého večera a celých vánočních svátků.

Svatá rodina byla na útěku. Kolik lidí v současném neklidném světě prchá ze svých domovů, jistě s touhou po lepším zabezpečení svých rodin, ale i s bolestným vědomím, že doma ponechávají své staré a nemocné rodinné příslušníky v ohrožení a nejistotách! Prchají i proto, že v jejich zemi bují teror a nepřátelství. Osudy těchto, třeba nábožensky a kulturně vzdálených, ale přesto našich bližních, by nám neměly být lhostejné. Zvykli jsme si pomáhat jeden druhému. Zvláště to bylo patrné v nedávných letech živelných pohrom, dokonce i u nás v naší zemi. Když se valila velká voda,

tak jsme v ušlechtilosti srdce a bez ohledu na náboženské či společenské založení a postavení postižených lidí chtěli pomoci a projevovali jsme křesťanskou lásku v míře nebyvalé. Dokázali jsme porozumět i životním situacím lidí ve vzdálených zemích postižených náhlými katastrofami, např. zemětřeseními nebo bratrovražednými válkami apod. Celospolečenské klima v naší zemi, zdá se, působí nedostatek odvážných „vánočních služebníků“, kteří by velkodušně, ochotně a vynalézavě hledali způsoby, jak účinně a pohotově pomáhat lidem ocitajícím se v podobně nesnadné extrémní situaci, v jaké byla Svatá rodina. Jistě, sv. Josef s Marií a dítětem pod srdcem neutíkali za lepšími materiálními podmínkami, utíkali před zlobou krvelačného člověka – mocipána, ale ti současní utečenci, domáhající se evropské střechy nad hlavou, a třeba i té naší, jsou i vyhnanci, kterým bychom měli v křesťanském pochopení otevřít svá srdce, a posléze prakticky, po ohleduplném zkoumání jejich identity a motivů, - oni přece jako lidské bytosti a Boží děti nejsou jen neurčitými čísly -, otevřít i dveře našich rukou a poskytnout jim pro začátek alespoň to nejnnutnější k životu, bude-li to třeba a budou-li o to stát. Kdybychom my sami se někdy ocitli v ohrožení života či v kritické nouzi,

Foto: Karel Pech

každého, kdo by nám chtěl nezištně pomoci, bychom jistě doslova objali. Myslím, že každý z nás můžeme něco z toho, co sami máme, rozdávat. A dle evangelia víme, že to, co dáme z vlastního nedostatku, že se navíc ještě rozdělíme, má hodnotu štědrosti největší. Svatá rodina, jako bezdomovci a utečenci, obcházela jednotlivá stavení a domácnosti. Nenašlo se místo nikde. Nebylo „vánočních služebníků“. Kdyby byli, kdyby se našli...! Říkáme si. Kristus se identifikuje s každým člověkem, který je v nouzi. Když pomůžeme takovému člověku, potkáme Krista, Spasitele. Vánoce pak mohou být i vícekrát za rok.

BETLÉMSKÉ SVĚTLO

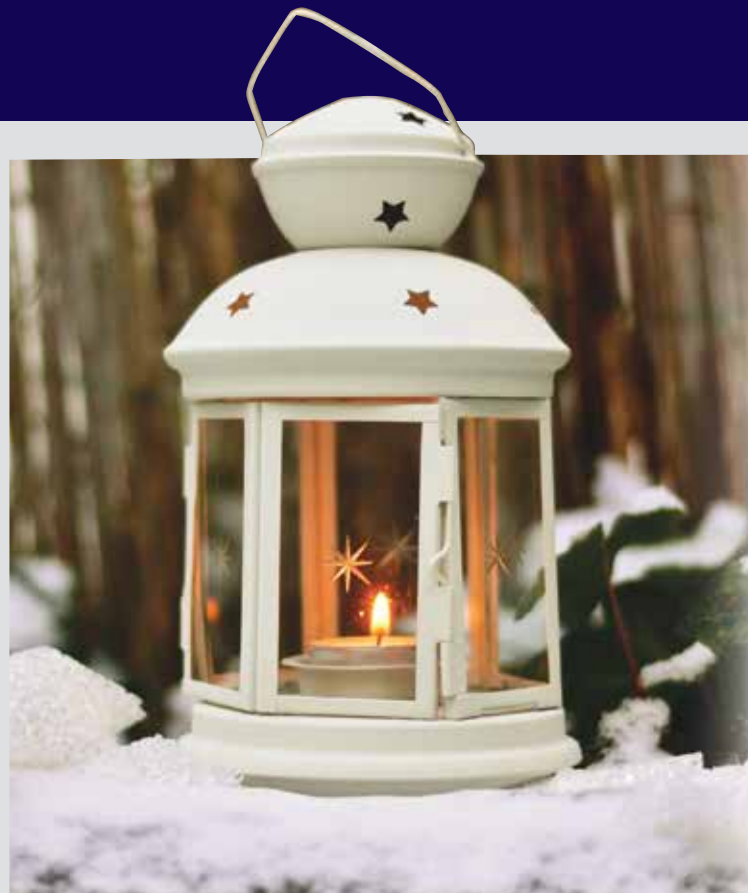
Betlémské světlo se v křesťanském světě stalo jedním z neodmyslitelných symbolů Vánoc, ale přestože nám připadá, že k době adventní neodmyslitelně a přirozeně patří, jedná se o poměrně mladou tradici.

Myšlenka zapálit plamínek v Betlémské jeskyni, místě narození Ježíše Krista, a spolu se světlem pokoje sdílet radostnou zprávu s křesťany celého světa, se zrodila roku 1986 v Rakousku v rámci charitativního programu pro postižené děti a potřebné. Nositeli Betlémského světla jsou tradičně skauti z mnoha zemí, kteří také plamen v Betlémské jeskyni společně rozsvěcují. Z Palestiny se světlo dopravuje do Vídně letecky, kde se koná ekumenická bohoslužba v rámci které se světlo začíná předávat dalším skautům a věřícím.

Tradice Betlémského světla se do Československa dostala s pádem komunismu roku 1989 a mnozí si jistě vzpomenou na emotivní sdílení Betlémského světla v Praze pod sochou svatého Václava.

Od vstupu Rakouska do Evropské unie roku 1995 je také Betlémské světlo přinášeno do Štrasburku do sídla Rady Evropy. Celkově tuto tradici zaměřenou na šíření míru a pokoje spolu se světlem dnes sdílí přibližně 25 zemí celého světa.

Redakce

Dívejme se srdcem

(motto ročníku 2017)

Fotografie: Karel Pech

Do litoměřické diecéze Betlémské světlo doputovalo o třetí neděli adventní dne 17. prosince 2017. Na nádraží v Litoměřicích je již tradičně přivezli kolínští skauti, které osobně uvítal litoměřický biskup a Betlémskému světlu požehnal. Zároveň jim předal drobnou pozornost, čokoládu,

oplatky a tužky s logem biskupství, a na zpáteční cestu jim dal požehnání.

Světlo převzali skauti a skautky ze střediska Radobýl Litoměřice, z oddílu Severská 2, kteří je na Štědrý den přinesli do katedrály sv. Štěpána na tradiční setkání věřících.

Požehnání Betlémského světla a jeho následné rozdávání za účasti proboshta litoměřické katedrální kapituly, preláta J.M. can. Mgr. Jiřího Hladíka, O.Cr., doprovázené zpěvem koledí, proběhlo od 9 do 10 hodin.

Redakce

Živý betlém na Dómském náměstí se stal tradicí

Na Dómském náměstí v Litoměřicích se uskutečnil v předvečer Štědrého dne již 21. ročník akce „Živý betlém“, který ve spolupráci s litoměřickým biskupstvím a kapitulou pořádal Hospic svatého Štěpána.

Několik stovek návštěvníků se přišlo podívat na scénické ztvárnění biblické betlémské události. Počasí přálo a zapadající slunce umocňovalo příběh narození Ježíše, který se před očima diváků v dřevěném stylizovaném betlémě odehrával.

K přítomným promluvil také litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který pozval zúčastněné na Štědrý den do litoměřického kostela Všech svatých k setkání a osobnímu prožití tajemství Narození našeho Pána Ježíše Krista.

Foto: Karel Pech

Poděkování patřilo také všem, kdo se přišli podívat a podpořili tuto akci a tím i Hospic sv. Štěpána a jeho pacienty, pro které byla získána částka více než 30 tisíc korun.

Redakce

Foto: Karel Pech

Foto: Martin Davídek

KRUŠNOHORSKÝ BETLÉM

K Vánocům neodmyslitelně patří betlémy a v době komerční záplavy západních symbolů můžeme vznik každého nového považovat za malý zázrak. V případě Krušnohorského betlému, který naleznete v obci Lesná spadající do krušnohorského vikariátu, se ale odvažují mluvit o velkém zázraku, protože místní betlém je nejen rozsáhlý, ale zároveň překrásný.

U jeho zrodu stála skupina nadšenců z Nadačního fondu Obnova Krušnohoří, jejichž snem bylo oživit několika-setletou tradici uměleckých řezbářů v Krušných horách. V roce 2012 se rozhodli v Horském areálu Lesná uspořádat první Krušnohorské sochařské sympozium, na němž mohli návštěvníci na vlastní oči vidět, jak se z hrubého kusu dubového dřeva rodí socha. O dva roky později přišli organizátoři s nápadem, že jednotliví umělci budou mít shodné zadání, a to vytvořit tématicky krušnohorský betlém v životní velikosti. Betlém vznikl další dva roky a výsledkem práce sedmi českých a jednoho saského mistra řezbáře je sedmáct figur: Ježíška, Panny Marie, sv. Josefa, tři králů, anděla, pasáčka, pastýře, dvou oveček, krušnohorského slévače, muzikanta, babičky s vnučkou, vědmy, krávy a oslíka s tím, že šest posledně jmenovaných vzniklo v rámci Krušnohorského řezbářského sympozia 2016 finančně podpořeného z Fondu malých projektů - Programu spolupráce Česká republika - Svobodný stát Sasko 2014–2020.

Zajímavostí je, že krušnohorský betlém byl v roce 2016 „putovní“ a během adventu jej tak mohli spatřit zájemci na české i německé straně Krušných hor. Dnes už je ale betlém definitivně doma v horském areálu Lesná nedaleko Hory sv. Kateřiny a na rozdíl od předchozích let, kdy stával na volném prostranství, získal v roce 2017 „střechu nad hlavou“.

Pokud jste jeho návštěvu během Vánoc nestihli, nemusíte věšet hlavu.

V Lesné jsou celoročně k vidění další díla, která se během symposíí zrodila; například tématem loňského ročníku byly repliky historických klátových včelích úlů.

Redakce

Foto: Jan Fučík

Foto: Jan Fučík

Klášteřínský kostel Čtrnácti sv. Pomocníků v Kadani projde do roku 2020 rozsáhlou obnovou. Biskupství litoměřické získalo padesátimilionovou dotaci z Integrovaného regionálního operačního programu (IROP). Prostředky budou použity na obnovu střechy a restaurování maleb a mobiliáře kostela. Projekt je realizován ve spolupráci s městem Kadaň.

Hlavním cílem projektu je zlepšení stavu této národní kulturní památky. Dále jde o posílení zabezpečení památky a její digitalizaci. Výstupy digitalizace budou prezentovány v rámci expozice i prostřednictvím dalších kanálů. V neposlední řadě je cílem obnovy zpřístupnění dosud nepřístupné části kulturní památky a rozšíření jejího provozu na celoroční.

OBNOVA KLÁŠTEŘNÍHO KOSTELA V KADANI

V současné době již restaurátoři pracují v severní boční lodi kostela, kde provedli průzkum kaple sv. Kříže a kaple sv. Antonína Paduánského a započali s postupným restaurováním maleb a štukové výzdoby. Do restaurátorských ateliérů byla odvezena část mobiliáře, mimo jiné i barokní zpodobnění, při jejichž demontáži byly v jižní lodi objeveny náhrobníky rytířského rodu Vicztumů. V roce 2017 došlo k demontáži varhan a jejich přemístění do restaurátorské dílny.

Souběžně s pracemi, které jsou prováděny v rámci získané dotace, pokračuje v jižní lodi kostela i restaurování maleb prováděné Akademií výtvarných umění (AVU).

Klášteř provozuje Městské muzeum v Kadani, které zde zajišťuje i průvodcovskou službu. Ačkoliv je nyní z důvodů restaurátorských prací omezena prohlídka chrámu, návštěvníci mají stále možnost prohlédnout si kněžiště, kde se nacházejí místní nejkrásnější díla výtvarného

umění pozdní gotiky a rané renesance - malby následovníků Lucase Cranacha st. z doby kolem roku 1530 nebo soubor lobkoviczké funerální plastiky z 1. čtvrtiny 16. století, kterému vévodí tumba Jana Hasištejnského z roku 1516 od Ulricha Creutze. Klášteřínský kostel je pak možno navštívit beze změny.

Veškeré informace k prohlídkám naleznete na www.kultura-kadan.cz

Ing. Kristýna Solníčková, MBA

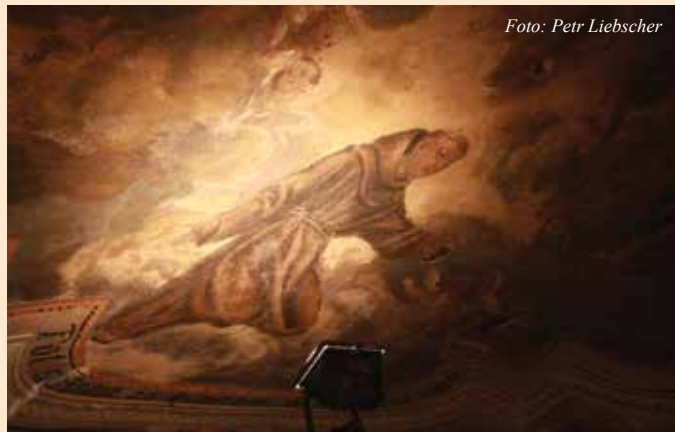

Foto: Petr Liebscher

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

V úterý 11. července 2017 byly demontovány barokní zpovědnice v jižní lodi františkánského kostela Zvěstování Páně a Čtrnácti svatých Pomocníků v Kadani. Následující čtyři roky zde bude probíhat restaurování nástěnných maleb. Souběžně budou restaurovány také zmíněné zpovědnice, které pocházejí nejspíše z počátku 18. století (nesou na sobě tříkrálový žehnačí nápis „C+M+B 1682“, pořízený 6. ledna toho roku).

Dočasné odstranění zpovědnic z prostoru jižní lodi uvolnilo úsek kostelní stěny, který 335 let nikdo nemohl spatřit v celém rozsahu. Nachází se tu čtyři náhrobní kameny, náležející příslušníkům rytířského rodu Vicztumů (Fictumů). Byly vidět v úzké mezeře mezi zadní stěnou zpovědnic a zdí kostela. Historické bádání na ně upozornilo roku 2001. Akademie výtvarných umění v Praze, pověřená restaurováním nástěnných maleb v jižní lodi kostela, prováděla v létě 2014 miniaturní kamerou průzkum šterbin a dutin ve zdech. Při té příležitosti byl prohlédnut i prostor za zpovědnicemi, ověřující velmi dobrý stav dochování uvedených náhrobníků. Některé detaily ale zůstaly pohledu kamery skryty pod věkovitými pavučinami. Teprve

NOVÉ NÁLEZY NÁHROBNÍCH KAMENŮ VICZTUMŮ

či v Podbořanech. Významným způsobem podporovali činnost kadaňských františkánů, v jejichž kláštere se dávali pohřbívat.

Nově odhalené náhrobníky náležejí zesnulým potomkům, kterým nebylo dáno vstoupit svými vlastními činy do historie. Náhrobní kameny jsou tak jednou z mála možností, jak doplnit naše poznání rodu Vicztumů o nám dávno zapomenuté členy rodiny. Předběžně je řadíme ke 4. či 5. generaci rodu, která v Čechách působila. Podle svědectví samotných náhrobníků byly tři zemřelé děti potomky Buse Vicztuma, jehož přesné rodopisné zařazení je ještě úkolem dalšího historického bádání: Magdaléna starší († 1559), Magdaléna mladší († 1566), a jejich bratr Jiří († 1566).

kamenická značka autora, která snad bude moci posunout historické poznání dále.

Při odstraňování zpovědnic ale došlo ještě k dalšímu, spíše nečekanému objevu. Pod jednou z nich byl totiž nalezen ještě pátý náhrobník. Vzhledem ke stavu dochování a způsobu jeho umístění zatím není možné zjistit více přesných informací. Zřejmě je pouze to, že se jedná o figurální náhrobník s postavou šlechtičny v renesančních šatech, u jejíž hlavy se nachází erb s orlicí, zatímco u nohou má erb vicztumovský. Vztah dotyčné zemřelé k rodu Vicztumů je tedy nepochybný. Předběžně se domníváme, že jde o Magdalénu z Kolovrat, manželku Bernardina Vicztuma, a tudíž babičku Jindřicha Vicztuma.

V souvislosti s následnou demontáží kostelních lavic došlo v průběhu léta k odhalení dalších náhrobních kamenů. Tentokrát jde o památky ještě starší, přispívající k prohloubení našeho poznání dějin regionu. Výtvarný styl a použitý typ písma v torzovitě zachovaných nápisech je zařazuje do doby pozdní gotiky. Dva náhrobníky opět s jistotou náležejí rodu Vicztumů, jeden z nich je datován letopočtem 1507. K plnému vyhodnocení dochovaného historického materiálu se bude moci přistoupit po dokončení restaurátorských prací na stěnách jižní lodi kostela a demontáží lešení, jež nyní zakrývá danou část chrámové podlahy.

Literatura:

August Sedláček: heslo Fictum z Fictumu, in: Ottův slovník naučný, IX. díl, Praha 1895

Josef Opitz: Das Kaadner Franziskanerkloster, Kadaň 1924

Lukáš Gavenda: Náhrobní kameny pánů z Fictumu v Kadani a v Klášterci nad Ohří, in: Renesanční sochařství a malířství v severozápadních Čechách (sborník z konference, uspořádali Michaela Hrubá a Petr Hrubý), Ústí nad Labem 2001

Petr Hlaváček: Čtrnáct svatých Pomocníků. K pozdně středověké spiritualitě elit a její christocentrické dimenzi, Praha 2014

Zpracoval Mgr. Lukáš Gavenda, Městské muzeum v Kadani

Mgr. Lukáš Gavenda

při nynějším plném odhalení stěny s náhrobníky bylo možné dosavadní zjištění doplnit o další informace.

Čtveřice náhrobních kamenů je vytvořena z opuky a pečlivě vsazena přímo do stěny chrámu. Rozměry nalezených památek, obsah německých náhrobních textů i sochařské ztvárnění podob pohřbených jedinců plně odpovídá jejich připsání zemřelým mladistvým potomkům Vicztumů. Tento rod byl s místem nálezu spojen již od počátku 2. poloviny 15. století a v regionu žil až do převratných událostí vyplývajících z bitvy na Bílé hoře roku 1620. Vicztumové působili jako páni Klášterce a části Krušnohoří, jejich stopu zaznamenáváme také v Teplicích

Naproti tomu Jindřich Vicztum, zesnulý už r. 1552, byl synem Dětricha Vicztuma a vnukem Bernardina Vicztuma z egerberské větve rodu, jejíž vztahy ke klášteru františkánů jsou doložitelné již od r. 1474. Bernardinův náhrobník byl odhalen podobným způsobem pod jinou zpovědnicí již v 70. letech 20. století. Náhrobní nápisy uvádějí pouze úmrtí data zesnulých, takže k jejich dožitému věku nebo o způsobu smrti nemáme žádné informace. Obě stejnojmenné Vicztumovny jsou zachyceny ve své dívčí podobě s rozpuštěnými vlasy (Magdaléna st. má na hlavě věneček) a ve zdobných šatech s balonovými rukávy. Jiří Vicztum je oblečen do plisovaného úboru se širokými rukávy. Náhrobník Jindřicha Vicztuma zdobí pouze rodový erb, takže se přímo nedozvíme, zda zemřel v dětském či starším věku.

Autorem náhrobníku je jménem dosud neznámý kameník či sochař, jemuž lze připsat i tvorbu jiných památek tohoto druhu, jak bylo konstatováno již r. 2001. Počítáme sem např. náhrobní kámen důlního podnikatele Christopa Meynera z Annabergu, pohřbeného také ve františkánském kostele v Kadani, nebo náhrobníky Šmohařů z Rochova, pocházející z bývalých Kralup u Chomutova, uložené nyní v expozici Oblastního muzea v Chomutově. Na nově odhalených náhrobnících vicztumovských dětí však byla nalezena

náhrobník Magdalény mladší

náhrobník Jiřího Vicztuma

náhrobník Magdalény starší

náhrobník Jindřicha Vicztuma

Příběh svaté Tekly

Pozorným čtenářům příběhu studánky sv. Jiljí jistě neunikne zmínka o svaté Tekle. Jedná se o v Českých zemích málo známou světici, a tak se u ní chvíli zastavíme.

V seznamu světců figuruje několik osob tohoto jména, ale v některých případech se může jednat o záměnu osob případně zdvojení. My se zaměříme na tu historicky první, kterou je Tekla (řecky Θεάλα, latin. a angl. Thecla) z Ikónia.

Tekla byla raně křesťanská světice pocházející z bohaté rodiny, která žila v 1. století na území dnešního Turecka a dostalo se jí nejvyššího možného vzdělání. Narodila se okolo roku 30 v Ikóniu (dnes Konya, jižní Turecko) a po vylechnutí kázání sv. Pavla v roce 48 se rozhodla pro křesťanství a stala se jeho učednicí. Navíc učinila rozhodnutí, že zruší zasnoubení a zasvětit své panenství Bohu, což rozlítlo její matku i snoubence, který Teklu jako křesťanku udal římskému prokonzulovi. Tekla byla odsouzena

k smrti upálením, ale stal se zázrak a plameny uhasila náhlá bouře. Poté i s Pavlem z města uprchla a následovala jej na misijních cestách do Antiochie, kde byla opět zadržena, mučena a odsouzena k předhození divoké zvěři. V tomto případě proto, že odmítla být po vůli místního vlivného muže jménem Alexandr. Zde se odehrál druhý zázrak, zvěř ji odmítla roztrhat, a Tekla opět smrti unikla. Nakonec ji osud zaval do Seleucie na Sicílii, kde žila v jeskyni poustevnickým životem, léčila místní lid a věnovala se jeho evangelizaci. Nakonec „usnula pěkným spánkem poté, co mnohé osvítila Božím slovem“ ve věku 90 let. Podle jiné tradice se její život završil v Antiochii, v Maúle (dnešní Sýrie), kde následně vyrostlo významné poutní místo a klášter.

Existuje také legenda, že se jí v Seleucii rozhodla zneuctit skupina vojáků a pohanit ji tak před Bohem. A tady došlo k zázraku do třetice. Před prchající a vroucně se modlící Teklou se rozestoupila skála, která se za ní sesula a Tekla se dostala až do Říma, kde její tělo našlo věčný spánek vedle apoštola Pavla.

Jakkoli je tento příběh poutavý, v Novém zákoně byste jej hledali marně. Příběh Tekly popisuje pouze apokryfní kniha Skutky Pavla a Tekly datovaná do let 160–180.

Přesto je Tekla na křesťanském východě uctívána jako prvomučednice a ženský vzor askeze a předpokládá se, že legenda má reálný historický základ. Žel, vzhledem k tomu, že mezi námi a dějem příběhu se klene propast dvou tisíciletí, není téměř možné očistit historické jádro od legendárního patosu.

Kaple sv. Tekly v Babí

Na křesťanském západě nebyl kult svaté Tekly příliš rozšířený, ale přesto existoval. Asi nejvýznamnějším příkladem jsou katakomby svaté Tekly v Římě (ve kterých mimochodem došlo roku 2010 k objevu nejstarších vyobrazení čtyř apoštolů Petra, Pavla, Ondřeje a Jana; fresky pocházejí

ZA STUDÁNKAMI LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE

V Dolánkách nad Ohří, stranou od hlavní cesty, potkáte skutečnou raritu, a tou je barokní studniční kaple sv. Jiljí nad pramenem vody, které se odpradávná připisuje léčivá moc. Pramen vytéká z návrší, na kterém stojí farní kostel sv. Jiljí z roku 1675. Studniční kaple na jeho úpatí pak pochází z roku 1771. Kaple má kruhovou základnu, vchod lemují dvojice pilastrů a je zakončena otevřenou lucernou s kovovým křížem na vrcholu. V čele se nachází vstup s odsazeným záklenkem a dvoukřídlými klasicistními dveřmi.

Postavit ji nechal dolánecký farář Benedikt Forst (v Dolánkách působil v letech 1770–1780). Do té doby voda z pramene vytékala volně do dřevěného džberu, který musel každoročně opravovat bednář. Zajímavostí

Studánka sv. Jiljí

je, že stavba kaple byla financována z almužen; u pramene se nacházela kasička, do které vhazovali peníze lidé, kteří sem přicházeli v naději na uzdravení. Dochoval se dokonce údaj, že se celkem podařilo vybrat 75 zlatých a 22 krejcarů. Některé prameny sice uvádějí, že kaple byla zasvěcena Panně Marii, ale za směrodatnější můžeme považovat informaci z místní kroniky, že kaple získala patrocínium podle názvu pramene převzatého z patrocínia farního kostela.

Kaple byla poprvé opravována v roce 1892 a téhož roku na svátek sv. Václava posvěcena. Podruhé se dočkala nového hávu roku 1903, kdy byla na náklady obecního úřadu restaurována i soška sv. Jiljí, která se nacházela uvnitř. Během této opravy byly také odstraněny poškozené a vybledlé

z konce 4. století). Prolínání legendy se skutečným příběhem doplňuje i skutečnost, že se údajně dochovala její paže, která je uložena v katedrále ve španělské Tarragoně, kde se každoročně v září koná Festival svaté Tekly.

V Českých zemích dosáhl její kult vrcholu v době baroka, ale přesto můžeme říct, že se příliš nerozšířil. Dodnes však existuje několik kaplí s jejím patronátem, a to například kaple sv. Tekly v Praze, v kostele Panny Marie Bolestné u alžbětinek, a také v Babí severně od Trutnova, v královéhradecké diecézi. Svatá Tekla je tradičně patronkou umírajících, pomocnicí proti očním chorobám, moru a přímluvkyně proti nebezpečí ohně.

Římskokatolická církev si svatou Teklu připomínala 23. září, pravoslavná slaví její svátek o den později. V církevním kalendáři bylo její uctívání zrušeno roku 1969.

Text: PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Citované zdroje:

Ravík, Slavomír, O Světcích a patronech, Praha : Levné knihy, 2006, s. 495.
 SCHAUBER, Vera, SCHINDLER, Hanns Michael, Rok se svatými, Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 495
 The Acts of Paul and Thecla, www.sacred-texts.com/bib/lbob/lbob14.htm
 www.catholicnews.com/services/englishnews/2010/early-evidence-of-devotion-to-apostles-found-in-rome-catacombs.cfm
 www.catalonia-valencia.com/main-festival-of-tarragona-saint-thecla.html
 www.katolici.szm.com/ZIVOTOPISY/September/Tekla-z-lkonja.html

Obrázek 1: Svatá Tekla ikona

Autor: Olavfin, commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=6396636

Obrázek 2: Kaple sv. Tekly v Babí

Autor: Matěj Čadil, CC BY-SA 4.0, commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=61204829

obrazy. Nahradil je obraz sv. Tekly přivezený z Mikulovic u Znojma. Soška se stala opakovaně terčem vandalismu, a tak byla roku 1924 uložena na dolánecké faře. Osud obrazu je neznámý. Do třetice byla kaple opravena roku 2011, opět na náklady obecního úřadu. Památkově chráněná je od roku 1958. Studánka je dodnes oblíbená, ale bývá uváděna pod názvem U tří zázraků. Její voda je mezi lidmi vyhledávaná pro své blahodárné účinky, především při léčbě lupénky.

Text a foto: PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Citované zdroje:

www.dolankyno.cz
 www.estudanky.eu
 Ivan Grisa, dle E. Poche a kol.: Umělecké památky Čech, svazek 1., Academia 1977.
 www.hrady.cz
 http://pamatkovykatalog.cz

Kostel sv. Jana Křtitele

ČESKÝ JIŘETÍN

ČESKÝ JIŘETÍN

Mnozí čtenáři jistě vědí, že v období socialismu došlo k přestěhování Děkanického kostela v Mostě, ale pouze skutečným znalcům historie sakrálních památek Litoměřické diecéze neunikla skutečnost, že v této době byly kostely přestěhovány dva.

Tím méně známým je kostel sv. Jana Křtitele, který se dnes nachází v krušnohorské visce Český Jiřetín v těsné blízkosti hranice s Německem, avšak původně stál v nedalekých Flájích.

První zmínka o existenci kostela a fary v obci Fláje pochází z roku 1346. V té době Fláje náležely k míšeňské diecézi a vikariátu se sídlem ve Freibergu a předpokládá se, že o vznik této zpočátku dřevařské obce se zasloužili páni z Rýzmburka. Původní kostel se ale nedochoval, byl zničen během husitských válek. Ve 2. polovině 16. století se místní obyvatelé, díky saskému vlivu, hlásili k protestantství a roku 1653, nedlouho před začátkem rekatolizační mise mosteckých kapucínů (1667–1670), si v obci postavili evangelickou modlitebnu. Za působení kapucínů byla obnovena fara a škola a modlitebna rozšířena a opět upravena jako kostel. Výsledkem byl malebný roubený kostelík na kamenné podezdívce zasvěcený sv. Janu Křtiteli. Šlo o jednoduchý stavbu s trojbokým presbytářem, věžičkou a předsíní situovanou na jih. Původní zařízení zahrnovalo hlavní oltář sv. Jana Křtitele, dva boční oltáře a několik cenných gotických a barokních plastik, např. gotickou sochu Piety z doby po roce 1450, a pozdně gotickou Kalvárii (okolo roku 1500).

Část původního vybavení se v současnosti nachází ve sbírkách Okresního muzea Most, ale zbytek nenávratně zmizel.

Černá kapitola historie kostela a vlastně celé obce se začala psát koncem padesátých let 20. století. V letech 1959–1961 musely Fláje ustoupit stejnojmenné přehradní nádrži, která vznikla za účelem zásobení Severočeské uhelné pánve vodou. Kostel byl v dubnu roku 1962 odsvěcen a po zrušení obce zůstal jako jediný na původním místě na břehu nádrže, protože měl být jako významná ukázka lidové architektury přestěhován na novou lokalitu. Opuštěný a napospas drancování zde stál až do roku 1969, kdy konečně padlo definitivní rozhodnutí o jeho rozebrání a přenesení na nové místo v sousedním Českém Jiřetíně. Jeho stav byl ale žalostný a rekonstrukce trvala až do roku 1995, kdy byl navrácen církvi. Znovuvysvěcení se dočkal v roce 1996 a roku 1999 i zvonu, který se původně nacházel v kostele v sousedních Klínech.

Kostel sv. Jana Křtitele je jako jediná celodřevěná sakrální památka Krušných hor zapsaná v seznamu kulturních památek České republiky a příležitostně se zde konají bohoslužby, kulturní akce a výstavy.

Text a foto: PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Citované zdroje:

www.krusnohorsky.cz
 www.krusnohorci.net
 www.zanikleobce.cz
 www.mulitvinov.cz/kostel-svateho-jana-krtitele
 www.cesky-jiretin.cz

Po skončení druhé světové války procházela celá česká společnost obdobím velmi dynamických změn, které přirozeně ovlivňovaly i existenci římskokatolické církve. Litoměřická diecéze v tomto nebyla výjimkou, spíše naopak. Právě ona byla možná nejvíce postižena nuceným odchodem občanů německé národnosti ze svého území, na němž tvořilo až dvě třetiny celkového počtu obyvatelstva. Se svými farníky často odcházeli i duchovní, a to i v případech, když získali tzv. státní osvědčení a mohli v Československu zůstat. Četné farnosti tak byly již od roku 1946 neobsazeny

70 let od příchodu Štěpána Trochty do Litoměřic

a spravovány pouze tzv. excurrento. I samotné vedení litoměřické diecéze bylo ochromeno. Sídlení biskup Anton Alois Weber nemohl již od června 1945 kvůli svému německému původu vykonávat všechny své funkce, zejména ty související s faktickou správou diecéze. Generálním vikářem byl postarší Josef Kuška, jinan farář v Kování na Mladoboleslavsku. Kapitula, jejíž členové měli působit jako úředníci biskupské kurie a přední biskupovi pomocníci při správě diecéze, měla po odchodu německých kanovníků v květnu 1946 již pouze jediného kanovníka – Antonína Vytvara, jemuž pomáhalo řešit administrativní agendu jen několik dalších kněží působících jinan v duchovní správě.

Na nátlak papežské internunciatury (diplomatického zastoupení Svatého stolce v Praze), která měla za cíl především řádné fungování všech diecézí, se biskup Weber na počátku roku 1947 vzdal svého úřadu litoměřického biskupa, čímž byl umožněn výběr nového kandidáta na tento post. Apoštolským administrátorem diecéze byl dočasně jmenován v listopadu 1946 ustanovený pražský arcibiskup Josef Beran. Ten se stal jistým symbolickým představitelem nově nastupujícího českého episkopátu a jeho postavení i morální kredit byl navíc podtržen jeho vězněním v koncentračním táboře Dachau (vedle pražského arcibiskupství dostaly nové pastýře také biskupství v Českých Budějovicích a Brně). Půlroční Beranovo působení v litoměřické diecézi nemohlo mít na její přizpůsobování novým podmínkám zásadní vliv, byť Beran např. zrušil litoměřický kněžský seminář a sjednotil jej s pražským a „na oplátku“ přemístil pražské arcibiskupské gymnázium do Bohosudova. Ostatně arcibiskup se musel s mnoha problémy potýkat i ve své arcidiecézi.

V sobotu 27. září 1947 vydal papež Pius XII. bulu, jíž jmenoval litoměřickým biskupem Štěpána Trochtu. Rodák z valašské Francovy Lhoty byl tehdy známý především jako horlivý budo-
vateľ salesiánských domovů v Ostravě a Praze-Kobylisích, kde následně působil jako úspěšný ředitel. Zapojil se

rovněž do protinacistického odboje a prošel si koncentračními tábory Terezín, Mauthausen a Dachau, kde jen těsně unikl smrti. Tyto osudy Trochtu pevně spojovaly právě s Beranem a oba se tak mohli stát jasnými morálními autoritami nově budované společnosti i církve.

Biskupské svěcení přijal Trochta 16. listopadu v pražské katedrále sv. Víta z rukou internuncia Saviera Rittera, spolusvětiteli byli pražský arcibiskup Josef Beran a královéhradecký biskup Mořic Pícha. O týden později, v neděli 23. listopadu 1947, se Štěpán Trochta vydal z Prahy do Litoměřic. Cestou se zastavil u terezín-

ské Malé pevnosti, kde uctil památku svých zavražděných spoluvězňů. Na hranicích města, tedy pravděpodobně ještě na levém labském břehu, jej přivítali administrátor litoměřického městského děkanství Alois Frajt, zástupci litoměřického národního výboru, vojenské posádky i mnoha dalších místních organizací. Odtud šel biskup pěšky přes most do města, přičemž udělal krátkou zastávku v děkanském kostele Všech svatých, kde se oblékl do pontifikálií. Na tomto místě je tedy nutné popřít legendu, že se mu cestou přes most zlomila biskupská berla, což si mnozí vykládali jako špatné znamení pro počínající episkopát. Ostatně i přiložené fotografie ukazují, že po mostě kráčel Trochta bez berly.

Z děkanského kostela pak průvod směřoval ke katedrále, před níž Trochtu uvítal jediný sídlení kanovník zdejší kapituly Antonín Vytvar.

V katedrále pak nového biskupa očekával Josef Beran, který provedl i samotný akt intronizace (uvedení na trůn-katedru, tj. slavnostní ceremonie, při níž se biskup ujímá správy své diecéze). Katedrála byla tehdy zaplněná do posledního místečka a zástup lidí byl shromážděn i na Dómském náměstí, kde „sledoval“ celý obřad prostřednictvím megafonů. K slavnostnímu rázu celé ceremonie přispěl také sbor pražské státní konzervatoře, který pod vedením sbormistra Hübnera provedl Missu sollemnis Josefa Bohuslava Foerstera. Následoval oběd v budo-
vě kapitulinho probošství, které kvůli

špatnému stavu biskupské rezidence, jíž obýval biskup Weber, sloužilo jako Trochtovo sídlo, a slavnostní akademie v městském divadle.

V homilii pronesené během intronizační mše Trochta především zdůraznil „potřebu usilovné práce a obětavosti v poměrech našeho pohraničí, hlavně po stránce náboženské“. Z dnešního pohledu možná překvapí budovatel-
ská rétorika, zvláště pokud víme, že od ledna 1948 začal z iniciativy nového biskupa jako příloha diecézního oběžníku

Pius, biskup, služebník služebníků Božích,

milým synům z katedrální kapituly, kléru a lidu města a diecéze litoměřické pozdrav a apoštolské požehnání.

Vybral jsem dnes ze své apoštolské moci a ustanovil, na radu svých ctihodných bratří kardinálů Svaté církve římské, k vaší katedrále litoměřické, toho času bez pastýře, za biskupa a pastýře milého syna Štěpána Trochtu, člena Společnosti sv. Františka Saleského, ředitele Koleje kardinála Kašpara v Praze.

Zpravuji vás všechny tímto listem o svém rozhodnutí a v Pánu vám ukládám, abyste Štěpána Trochtu, který byl zvolen vaším biskupem, zbožně přijali za otce a pastýře svých duší a následovali jej s patřičnou úctou, a abyste prokazovali poslušnost jeho prospěšným napomenutím a nařízením; tak se budete radovat, že on ve vás našel věrné syny a vy jste v něm našli laskavého otce. Žádám dále, aby ordinář, který vaši diecézi spravuje, zajistil, že tento můj list bude veřejně přečten při zasedání kapituly, konaném jako prvním po přijetí tohoto listu, i od ambonu v katedrále podle uvážení o nejbližším svátku.

Dáno z Castel Gandolfa léta Páně 1947, dne 27. měsíce září, v devátém roce mého pontifikátu.

*Za kancléře Svaté církve římské
Arthuro Mazzoni
Vicenzo Bianschi Cagliosi*

(Ordinariátního listu) vycházejí farní zpravodaj „Naše spolupráce“. Tyto izolované zmínky je třeba zařadit do širšího kontextu výše naznačené velké transformace české společnosti v této době. Poválečné nadšení k vytváření nové lepší budoucnosti bylo takřka všeobecné a Trochtův příchod do litoměřické diecéze mu plně odpovídá. Okamžitě došlo k (nepochybně nutné) reorganizaci administrativního aparátu biskupství, v ordinariátních listech se objevovaly výzvy k zaslání odpovědí na četné dotazníky snažící se zjistit skutečný stav diecéze a Trochta pokračoval v Kuškově

započatém úsilí o doplnění diecézního kléru, přičemž se s naléhavými dopisy obracel zvláště na moravské biskupy, a celkově se snažil o vybudování nové funkční diecéze. Od akademického roku 1948/1949 byl v Litoměřicích, v dnešním Diecézním domě kardinála Trochty, obnoven také diecézní kněžský seminář. Jasným symbolem této doby byl i nově vytvořený (byť v podstatě až za biskupa Koukla skutečně „kodifikovaný“) znak diecéze spojující jednoduché znamení kříže s národní trikolórou. Je však nutné zároveň konstatovat, že tyto kroky se Trochta snažil uskutečňovat s úctou k předcházející diecézní tradici i jednotlivým kněžím, čehož ikonickým důkazem byl jeho uctivý vztah k biskupu Weberovi korunovaný statečnou promluvou na jeho pohřbu v září 1948.

Změny v poválečné československé společnosti vyvrcholily 25. února 1948 v Praze. Komunistický převrat se udal jen čtvrt roku po Trochtově intronizaci. Smělé plány byly brzy konfrontovány s každodenní realitou počínající totalitě ostře se vymezující proti aktivní církvi, již symbolizovali např. právě Trochta s Beranem, jejichž další osudy jsou dobře známé.

Trochtova jmenovací bula

V říjnu 2017 se Biskupství litoměřické podařilo získat zpět do svého vlastnictví výše zmíněnou papežskou bulu, jejímž prostřednictvím byl Štěpán Trochta jmenován litoměřickým biskupem. Osudy tohoto unikátního dokumentu jsou stejně pestré, jako životopis nejslavnějšího rodáka z Francovy Lhoty. Bula byla po Trochtově intronizaci nepochybně uložena na biskupství, ale v souvislosti s dalším politickým vývojem, budováním struktury „tajné církve“ v litoměřické diecézi i dalšími dosud blíže neznámými skutečnostmi se dostala spolu s Trochtovými osobními doklady (mj. křestním a domovským listem) do Mělníka k Marii Zbrojové, jedné z důvěrníc litoměřického biskupa. V říjnu 1952 u ní Státní bezpečnost provedla osobní prohlídku, při níž dané dokumenty objevila a použila je jako jedny z důkazů o údajně chystané emigraci Štěpána Trochty, jejímž záměrem mělo být především referování „nepřátelským mocnostem“ o stavu církve v Československu. Realnost těchto obvinění nejsme schopni bezpečně doložit, po roce 1950 však byly možnosti útěku do ciziny již velmi omezené. V každém případě se dokumenty staly jedním z důkazů o Trochtově velezradě a špionáži a přispěly tak v lednu 1953 k jeho zatčení a k odsouzení k 25 letům žaláře v červenci 1954. Uvedené dokumenty nadále zůstaly součástí vyšetřovacího spisu (s archivním číslem V-2309 MV) a s ním se později dostaly i do současného Archivu bezpečnostních složek. V roce 2013 podalo Biskupství litoměřické v rámci naplňování zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém narovnání s církvemi a náboženskými společnostmi na Archiv bezpečnostních složek výzvu o vydání uvedených Trochtových dokumentů. Po delších jednáních, z nichž vyplynulo, že biskupství nemá nárok na vydání osobních dokladů, bylo nadále usilováno o vydání jmenovací buly. Toho se nakonec podařilo dosáhnout až prostřednictvím soudního sporu, když Obvodní soud pro Prahu 3 vyhověl Biskupství litoměřickému. V říjnu 2017, tedy symbolicky po 70 letech, se papežská bula opětovně vrátila do Litoměřic. V prosinci 2017 pak byla předána do péče Státního oblastního archivu v Litoměřicích (v němž má Biskupství litoměřické na základě depozitní smlouvy uloženo své starší archivní fondy), kde bude podrobena velmi potřebnému restaurátorskému zásahu.

Mgr. Martin Barus
archivář biskupství
Foto: archiv biskupství

1

2

Popisky k uvedeným fotografiím:

1. Štěpán Trochta již v pontifikálním oděvu kráčí po litoměřickém náměstí
2. Slavnostní průvod přes litoměřický most
3. Štěpán Trochta pokleká při vstupu do Litoměřic
4. Štěpán Trochta kráčí přes litoměřický most, v pozadí katedrála, k níž směřuje
5. Biskup Trochta před svým trůnem v katedrále

4

5

Krátké zprávy z diecéze

Klaudyánova mapa

V roce 2018 uplyne 500 let od vydání Klaudyánovy mapy. Originál tisku patří do majetku Biskupství litoměřického a je uložen ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích. Konference u příležitosti pětistého výročí nazvaná „Mikuláš Klaudyán 1518/2018, 500 let od vydání první tištěné mapy Čech“ se bude konat 16. května 2018 v prostorách litoměřického Hradu a bude výjimečnou příležitostí, kdy bude možné originál uměleckého díla

Foto: K. Pech

spatřit. Akci pořádá Filozofická fakulta UJEP, Výzkumné centrum historické geografie HÚ AV ČR, PřF UK a Zeměměřický úřad. Záštitu převzal také Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický.

Redakce

Kaple poutního kostela ve Filipově má nový varhanní pozitiv

Varhanář Antonín Habětín z Dobřiva u Rokycan v těchto dnech sestavuje a ladí varhanní pozitiv v kapli Uzdravení nemocných v poutním kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově. Mechanický čtyřrejstříkový pozitiv vyrobila roku 1954 firma E. F. Walcker & Cie z Ludwigsburgu v Německu. Původní místo určení nástroje s opusovým číslem 3285 není známo. Do roku 2014 se pozitiv s 336 píšťalami nacházel v evangelickém kostele v Osnabrücku. V roce 2017 se na něj hrálo v kostele v Pečkách po dobu oprav zdejších varhan. Poté varhanář A. Habětín pozitiv upravil pro potřeby milostné kaple a převezl jej do Filipova. Varhanní pozitiv pořídila za 200 000 Kč Římskokatolická farnost Jiříkov. Hrát se na něj bude při bohoslužbách, je vhodný i pro komorní hudební vystoupení.

Foto: K. Mágrová

Klára Mágrová

Do věže děčínského kostela byl uložen nový vzkaz

Foto: K. Pech

Měděný tubus ukrytý do makovice ve věži kostela sv. Václava v Děčíně-Rozbělesích nově nese dobový vzkaz pro budoucí generace. Na přelomu roku tam schránku vložil Miloš Vilém Vavříčka z podmokelské farnosti se svými pomocníky. Nyní ponese makovice v sobě kromě původních historických dokumentů také podrobný popis oprav kostela probíhajících v současnosti. Tento přiložený dokument se tak stává nositelem zajímavého svědectví naší doby.

Aby nedošlo k poškození nově vloženého obsahu a byly bezpečně uchovány i historické artefakty, měděný tubus byl dobře zaletován, aby se dovnitř nedostala vlhkost. Předměty byly pečlivě nakonzervovány a originály starých listin z důvodu jejich velké citlivosti archivovány ve Státním okresním archivu v Děčíně. Ve schránce jsou tedy uloženy kopie listin na speciálním odolném papíře potíštěném digitální technologií a pro kvalitní uchování jsou navíc uzavřeny v láhvích.

Foto: K. Pech

Před časem, po otevření původní schránky z věže kostela sv. Václava Rozbělesích, objevili nálezci láhev skrývající dva dokumenty z roku 1908 a nejstarší z roku 1865. K láhvi byly navíc přivázány dva balíčky mincí

(od nejstarších z dob vlády Leopolda I. a Marie Terezie až do roku 1895) a také tabulka se jménem klempířského mistra z roku 1769. Jiná měděná destička (z roku 1908) textem charakterizovala klempíře jako „odvedence“ k armádě. Na důkaz toho byla přiložena i výroční medaile k datu jeho odvodu. Podle slov pana Vavříčky se nejednalo o překvapivý objev, ale spíš očekávaný, nicméně z hlediska historického, jde o důležité informace, které naší generaci pomáhají kvalitně zdokumentovat tehdejší dobu.

Redakce

(Zdroj informací: Miloš Vilém Vavříčka)

Filipovská pouť 2018

Foto: D. Faustus

13. ledna 2018 si věřící mohli připomenout 152. výročí Filipovského zázraku, které připadá právě na toto datum, na čtvrtou hodinu ranní. Tehdy, v noci z 12. na 13. ledna 1866, byla zázračně uzdravena smrtelně nemocná, teprve devatenáctiletá tkaclena Magdalena Kade. Zjevení Panny Marie ji oslovilo: „Mein Kind, von jetzt an heilt's“ (Mé dítě, od teď se to bude hojit) a ráno Magdalena vstala a zcela zdravá mohla opět začít plnohodnotný život.

I letos, ve 4.00 hodiny ráno, se v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů konala pontifikální mše svatá celebrowaná litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem společně s českými, polskými a německými kněžími, za účasti stovek poutníků z Čech, Moravy, Německa, Polska a Slovenska. Ti měli letos putování o něco snazší, neboť mírná zima jim nepřipravila překážky v podobě sněhové nadílky.

Na závěr bohoslužby udělil všem přítomným novokněžské požehnání královéhradecký kněz Dmytro Romanovský.

Redakce

Letošní tzv. osmičkový rok bude již tradičně plný připomínek různých celospolečensky významných výročí. Naše kalendárium se však zaměří především na takové události, které lze bezprostředně spojit s naší diecézí, byť jejich souvislost s oněmi „velkými zlomy“ bude často také zřejmá.

To lze konstatovat např. při připomínce osudu Josefa Horkého, rodáka z Hrušovan u Litoměřic, který byl na kněze vysvěcen v roce 1914 v Římě. Po několika krátkých kaplanských působeních se v roce 1916 dostal do Třebenic a jako tamní oblíbený a společensky činný farář i český vlastenec působil až do roku 1941. Tehdy jej zatklo gestapo, neboť při jednom z pohřbů, který vedl, měl od pohřebního průvodu oddělit rovněž zúčastněné jednotky SS. Po krátkém věznění byl poslán do koncentračního tábora Dachau, kde 11. ledna 1943, tedy před 75 lety, zemřel v důsledku pokusů s infikovanou malárií a flegmonou.

Obdobně se roky 1938 a 1948 zásadním způsobem promítly do osudu dlouholetého faráře v Kováni na Mladoboleslavsku (1909 až 1953) Josefa Kušky. Tento rodák ze Zdic na Berounsku byl biskupem Weberem v roce 1939 jmenován generálním vikářem té části litoměřické diecéze, která ležela v protektorátu Čechy a Morava. Ačkoliv k 1. lednu 1944 na tento úřad rezignoval, v komplikované poválečné situaci, kdy ve správě diecéze nemohli působit němečtí kněží, zůstával v letech 1945 až 1947 tento úřad zrušen. Stále přitom působil v Kováni a vzhledem k jeho zkušenostem a navzdory jeho pokročilému věku jej biskup Trochta zapojil do tajně budované struktury litoměřické diecéze, přičemž jej jmenoval tajným mladoboleslavským oblastním vikářem. V souvislosti s uvězněním biskupa Trochty byl 16. ledna 1953 – ve svých 80 letech! – zatčen v Kováni i Kuška. Po převozu do liberecké vazební věznice však po několika výsleších a zřejmě i po delší době, kdy byl ponechán na mraze na dvoře věznice, Josef Kuška 25. ledna 1953, tedy před 65 lety, zemřel na srdeční slabost a zápal plic.

Jedním z duchovních, kteří přišli po druhé světové válce do litoměřické diecéze, aby zde pomáhali s obnovou farní sítě po odchodu původního německého obyvatelstva, byl i Jaroslav Michal. Nejprve působil jako katecheta v Liberci, posléze jako administrátor na Chomutovsku ve farnostech Hora sv. Šebestiána, Křimov, Výsluní, Jirkov, Nové Sedlo nad Bílinou, Blatno a Boleboř. Pro své důkladné znalosti kanonického práva byl však v roce 1951 povolán jako konzistorní sekretář do Litoměřic, v letech 1952 až 1955 zde zastával úřad kancléře. Od akademického roku 1954/1955 působil zároveň na litoměřické bohoslovecké fakultě, kde vyučoval především církevní právo, ale suploval např. i katechetiku. Postupně zde získal doktorát, docenturu a v roce 1965 byl jmenován profesorem církevního práva. Pro tento obor sepsal řadu skript a stál i za překladem kodexu kanonického práva z roku 1917 do češtiny, byť samotného překladu se ujal František Kop a Jaroslav Michal toto dílo „pouze“ opatřil úvodem. V roce 1973 byl pensionován, pobýval však dále v Litoměřicích na děkanství, kde také 29. ledna 1988, tedy před 30 lety, zemřel. Pohřben byl v hrobce profesorů teologického učiliště na litoměřickém městském hřbitově.

Martin Barus, archivář biskupství

Zemřel nejstarší český salesián

P. Ing. Jan Rob SDB

V roce 2014 časopis Zdislava uveřejnil rozhovor k vzácnému životnímu jubileu, tehdy ke stým narozeninám salesiána P. Jana Roba ze salesiánské komunity v Teplicích.

Dnes vám přinášíme smutnou novinu, že nás tento mimořádný a velmi skromný služebník našeho Pána Ježíše Krista ve středu 3. ledna 2018 v pozeňnaném věku 103 let navždy opustil.

Pohřební mši svatou za P. Jana Roba v neděli 7. ledna 2018 v teplickém děkanském kostele sv. Jana Křtitele sloužil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant za účasti provinciála Salesiánů Dona Bosca P. Petra Vaculíka SDB, salesiánské komunity a mnoha těch, kteří se s otcem Janem měli možnost setkávat při jeho pastorační práci, při bohoslužbách i v běžném životě.

Jeho ostatky byly uloženy v úterý 9. ledna 2018 do salesiánského hrobu na hřbitově v Praze-Ďáblicích, kde bude očekávat slavné Kristovo vzkříšení.

P. Ing. Jan Rob se narodil 17. 12. 1914 v Příbrami. Jeho otec byl učitelem. Se svými rodiči a sestrou prožil krásné mládí v Bratislavě. Po maturitě na gymnáziu odešel do Prahy. Zde studoval na Vysoké škole elektrotechnické, kterou ukončil v roce 1938 jako inženýr. Pak působil jako vyučující na průmyslové škole v Bratislavě a v Brně. Tam poznal v roce 1939 salesiány. Zamíloval si práci s mládeží a rozhodl se jít cestou Dona Boska.

Noviciát prožil v Ořechově, věčné sli- by složil v roce 1944. Teologické studium ukončil v Oseku u Duchcova, kde také přijal 20. června 1948 svátost kněžství z rukou litoměřického biskupa Štěpána Trochty. Nastoupil jako katecheta do salesiánské oratoře v Brně-Žabovřeskách, ale v dubnu roku 1950 byl v rámci Akce K eskortován spolu s ostatními salesiány do soustředovacího kláštera v Oseku. Odtud byl odvelen na vojnu do pomocných technických praporů (PTP). Od roku 1954

pracoval u elektromontážních závodů, přitom ale tajně vedl mladé salesiány. Státní bezpečnost jeho mimopracovní aktivity odhalila, otec Jan byl zatčen a odsouzen ke třem letům vězení. Strávil je ve věznicích v Opavě a na Pankráci. Po odpykání trestu nastoupil jako dělník do výroby léků v Roztokách u Prahy. Když se v důsledku Pražského jara 1968 uvolnily politické poměry, dostal státní souhlas a nastoupil do duchovní správy na faře v Teplicích. Zde buduje společně s dalšími spolubratry salesiánskou komunitu. V nastupujícím období politické normalizace se však řeholní komunita musela rozjet a každý salesián byl poslán na jinou faru. Otec Jan odchází do České Kamenice, kde působil v letech 1973–1991.

Po nabytí svobody se vrací mezi své spolubratry do Teplic, kde byla v roce 1990 založena nová salesiánská komunita. Velmi aktivně se zapojuje do pastorační práce, i když mu síly pomalu ubývají. Při oslavě svých 100. narozenin řekl: „Je to radost prožívat stáří mezi svými blízkými. Každý řeholník ale hledá štěstí ve vnitřním životě. Rozjímám, čtu Písmo svaté a modlím se jako všichni řeholníci. To je moje radost.“ Pěči svých spolubratrů přijímal s velkou pokorou a vděčností. I v posledních dnech se rád a s plným vědomím účastnil mše svaté a modlitby breviáře. Chvilí poté, co přijal Tělo Kristovo, vydechl naposledy.

R. I. P.

Redakce

Silvestr po křesťanském způsobu

Když jsem se po vánočních prázdninách vrátila do školy a němčinář na mě udeřil s otázkou, jak jsem oslavila zlom roku, usmála jsem se s vědomím, že mám o čem mluvit a co sdílet. Samozřejmě nejen se spolužáky. Slavila jsem totiž Silvestr na Příhovicích. Člověk se po prožitých dnech na centru mládeže může chlubit lecčím; kolik ujel kilometrů na běžkách, kolik hodin (ne)spal, kolik kilo brambor se zpracovalo v bramborovém salátu i s kolika přáteli se v rámci hodinového gratulování objal. Kvůli ničemu z toho ale do Příhovic nejezdím.

Dokud jsem v patnácti letech na Příhovicích poprvé neoslavila Silvestr „po křesťanském způsobu“, nepochopila jsem, že jedním z mých vánočních dáreků, který je dokonce přímo od skutečného Ježíška, je dar dalšího nového roku života. Ten „křesťanský způsob“ slavení události, která je obvykle spojována s dost nekřesťanskými asociacemi, spočívá jednoduše v tom, že slavím konec starého roku a příchod nového s Bohem. Noc z jednatřicátého prosince se přímo vybízí k tomu, abychom k nebi kromě ohňostrojí vyslali své díky, chvály a prosby.

K tomuto vrcholu směřoval program na Příhovicích po několik dní. V rozjímání u jesliček, zpívání koled nebo putování do Betléma jsme si znovu uvědomovali tajemství Vánoc. Jsem přesvědčená, že Ježíšův příchod a příchod nového roku nejsou dvě oddělené oslavy, které bychom měli prožívat zvlášť s krátkou přestávkou uprostřed. Ne, protože oba svátky nám mohou připomenout, jak moc jsme byli obdarováni.

To, co jsem už svým spolužákům vysvětlit nemohla, ale čeho si na příhovicích silvestrovských oslavách vážím nejvíce, jsou chvíle, kdy se můžu v tichu kaple zamyslet nad uplynulým rokem a vytvořit nová předsevzetí. Mohu připojit své díky k díkům ostatních a společně oslavit Boha hudbou daleko hlasitější, než jakou bych byla schopna vyprodukovat doma. Mohu ze silných svědectví mladých lidí čerpat naději pro zkoušky v nastávajícím roce. Mohu adorovat

v hodinách, kdy už jsou kostely v jiných městech zavřené. Mohu tančit až do rána, nebo taky spát, ale to už není rozhodující. Hlavní je, že odjíždím domů s vědomím, že jsem slavila Silvestr způsobem, který mi dodal sílu do dne roku 2018.

Alžběta Janečková

Napsali jste...

Dlouhý Most byl oceněn za spolupráci obce a farnosti

Obec Dlouhý Most získala v soutěži Vesnice Libereckého kraje roku 2017 diplom za propojení církve a občanského života. Jak tato spolupráce probíhá, přibližuje administrátor farnosti, trvalý jáhen **MICHAL OLEKŠÁK**, který v obci působí i jako zastupitel.

Byla spolupráce obce s farností, za kterou jste byli oceněni, vždy tak dobrá?

Ne, dokonce krátce před mým příchodem do farnosti jako administrátora in materialibus poukazovala obec dost nevybíravým způsobem na to, že se farnost o svůj majetek nestará. Na okamžité opravy kostela nebyly peníze, a tak na počátku mého působení v Dlouhém Mostě bylo nutné vysvětlovat a přesvědčovat, až starosta a komunitičtí zastupitelé konečně pochopili, že nemáme tzv. bohatého strýčka ve Vatikánu a že bez vzájemné tolerance a pomoci se ledy nehnou.

Jak byste popsali vaše současné vztahy?

Když do úřadu nastoupila nová paní starostka, ing. Běla Ivanová, navázali jsme dobrou spolupráci v podstatě hned. V té době jsem se přestěhoval s rodinou z Liberce na faru na Dlouhý Most a už o prvních Vánocích jsem měl bohoslužbu slova pro děti se stavením betlému a moje žena se pokusila oslovit místní, zda by si nechtěli zazpívat v kostele. Bylo to všechno takové ořukávání se. Za rok už bylo všechno jinak. A když jsme opravili věž a ukládali do ní pamětní dokumenty, byla na slavnost přizvána obec, škola i dobrovolní hasiči.

Obec farnosti pomohla finančně při opravě fasády kostela, nabídla farnému sboru Laurentius prostory ke zkoušení a sama se snažila získat dotace na úpravu prostředí a chodníků okolo kostela. Farnost zase obci pomohla v tíživé situaci tím, že jí umožnila vést kanalizaci školy přes pozemek farnosti.

Když obec získala svůj nový obecní znak a prapor, požádali jsme otce biskupa Jana, aby tento nový symbol obce požehnal. Pro místní to byla velká událost a obec to považovala za velkou čest. Přínosem pro naši spolupráci se ukázaly být farní poutě rodin a přátel farnosti, na které s námi jezdí i mnoho našich spolupracujících nevěřících. Dnes je skoro samozřejmé, že když se koná něco v obci, tak je farnost zvána, a to samé platí i naopak.

Jste zvoleným zastupitelem obce. Jaké „výhody“ to má pro farnost?

Výhody bych v tom asi neviděl žádné. Člověk má spíše možnost vnést do komunální politiky křesťanské – morální pohledy. Musí být jen opatrný na případný střet zájmů.

Jak je díky této spolupráci místní církev u obyvatel obce vnímána, přijímána?

V Dlouhém Mostě jsou dnes na důležitých postech v obci lidé vzdělaní, mladí a hlavně rozumní. Farnost má otevřené dveře na obecní úřad, ve škole, u místních spolků i u dobrovolných hasičů.

Plánuje-li obec akce na celý rok, jsme vždy osloveni a vždy se snaží svůj program navázat a nekonkurovat aktivitám farnosti. Ve škole máme dvakrát do roka na Vánoce a Velikonoce projektové dny. Farnost podporuje aktivity jako společné divadlo pro děti ve spolupráci s občanským spolkem.

A když se obec přihlásila do krajské soutěže Vesnice roku, tak jsme to jako farnost uvítali a již počtvrté i pořádně podpořili, letos například vystoupením farního pěveckého sboru Laurentius, při kterém měla samotná komise možnost si zasoutěžit, když mohli její členové v kostele vybrat v rámci soutěže nejpěknější z obrázků namalovaných dětmi z naší školy.

Co pro vás ocenění znamená?

Radost, že se něco ve společnosti mění. Že se na farnost nehledí jako na restitucního magnáta, ale jako na instituci, která se musí naučit sama o sebe postarat a která zároveň nesobecky dělá věci pro druhé. Je to ocenění pro naši církev, pro všechny farníky a spolupracovníky naší farnosti, ale také velké povzbuzení pro jáhenskou službu.

Jana Michálková

Za varhanami litoměřické diecéze jinak

Časy se mění, a pokud změny dosáhnou takového stupně, že množství chvályhodných nápadů a projektů ztrácí smysl, je dobré reagovat. Projekt „Za varhanami litoměřické diecéze“ začal velmi slibně, jednotlivé akce byly velmi hojně navštívené (snad rekordní počet návštěvníků a zájemců jsme zaznamenali v Bozkově) a bylo zřejmé, že pokračování je žádoucí. Po čtyřech letech se ukazuje, že projekt ztrácí dech. Není to jen sníženým zájmem stále klientely, ale i prakticky stále stejnou náplní jednotlivých akcí, nic si nenamlouváme. Bohužel není v mých silách kromě všeho potřebného (o tom ví své třeba rozhlasoví nebo televizní produkční) zajišťovat též pestrý výběr varhaníků a dalších protagonistů (varhanářů, památkářů, zajímavých kněží, správců objektů atd.) na každou jednotlivou akci. Navíc zde došlo k docela významnému posunu v mediálních možnostech, které ještě celkem nedávno nebyly reálné. Tyto skutečnosti zasáhly třeba i do realizace rozhlasového projektu „Historické varhany Čech a Moravy“ a jejich dopad se projevil značně zdrcujícím způsobem třeba i ve výrobě a distribuci zvukových nosičů (CD), kde se tradiční pojetí výroby a prodeje v obchodech postupně stává skanzem zajímavým jen pro skalní „srdače“. To je však jiná problematika.

Vraťme se k projektu „Za varhanami litoměřické diecéze“. Po několika posledních akcích navštívených jednomístným počtem zájemců jsem se po dohodě s generálním vikářem rozhodl tuto aktivitu uzavřít a dále v ní nepokračovat, protože její efektivita se ukázala být nízká ve vztahu k úsilí nezbytnému k jejímu uskutečňování. Ale to neznamená úplný konec.

Rozhodli jsme se vsadit na vymoženost zvanou internet a server YouTube. Zájemci o varhany a jejich osudy v litoměřické diecézi tak nebudou muset nikam cestovat a věřme, že podstatné informace jim budou v dostatečné míře zprostředkovány tímto způsobem. Pro realizátory této myšlenky to znamená zase ještě o dost více práce a o dost větší časovou investici, ale zatím ještě věříme tomu, že se toto vyplatí. Rozhodující také bude, zda litoměřické biskupství bude ochotno podpořit tuto aktivitu finančně. Rozhodně se však ukazuje, že tento způsob popularizace varhan (a výhledově snad i zvonů) bude výrazně levnější než vydávání nosičů CD, o něž je všeobecně stále menší zájem. V každém případě počítáme s tím, že o našich varhanách budeme nadále informovat na stránkách časopisu Zdislava.

Kdy začneme? Rádi bychom první kroky učinili začátkem nového roku. Představujeme si videoklipy umístěné na YouTube v trvání kolem deseti až patnácti minut, během nichž bude představen konkrétní nástroj a některý z renomovaných varhaníků jej představí výkladem i hudebními ukázkami (nemějte strach, nebude to jen Rejšek). Kromě toho během hudby ukážeme i architektonické zajímavosti kostela nebo působivé ukázky exteriéru. Při průběžné realizaci tak počítáme s tím, že se nám zde budou střídát všechna čtyři roční období se svými píváby. Snad by se takto za čtvrtletí mohlo podařit vyrobit kolem tří až pěti klipů...

Uvidíme. Vše je zatím ve stadiu myšlenky, ale doufáme, že snad není nesmyslná.

Radek Rejšek, diecézní organolog

S Radkem Rejškem, za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Varhany kostela sv. Václava v Srbské Kamenici

Podobně, jako se řada nadšenců zajímá třeba o folklór a národopis, tak jiná skupina nadšenců se zajímá o varhany a jejich historii. Protože díky rodičům jsem byl celé své dětství a mládí obklopen folklórem, nyní si uvědomuji jisté souvislosti mezi oběma obory. Jendou z nich je poznání a pochopení specifík umění jako takového (nejen lidového) – a tedy samozřejmě i varhanářství – v každé svébytné oblasti. Český sever je po této stránce velmi zajímavý. Na území Čech působilo mnoho osobitých varhanářských dynastií (dnes to někdy možná méně správně nazýváme „školami“), které zásadním způsobem ovlivnily specifické znaky nástrojů nejen svých, ale i menších a méně významných varhanářských dílen. To by vyžadovalo na velmi rozsáhlé a hluboké bádání. Dnes bych rád pojednal o odkazu dvou varhanářských dynastií, které v litoměřické diecézi po sobě zanechaly skutečně svébytné a nesmazatelné stopy. Pozoruhodného setkání obou můžeme být svědky v kostele sv. Václava v Srbské Kamenici. Zasluhu na tom má správce kostela Mgr. Marcel Hrubý, který kdysi prosadil instalaci druhých varhan zachráněných z bezperspektivního kostela na zdejší boční oratoři. Začneme tedy u tohoto přeneseného a nově instalovaného nástroje. Jeho autorem je vynikající a ve své době velmi ceněný a uznávaný varhanář Josef Prediger z Albrechtic (u Tanvaldu). O dochovaném odkazu zcela výjimečné varhanářské dynastie albrechtických Predigerů sebral cenné materiály již zesnulý organolog Jan Tomiček z Loužnice u Železného Brodu a tyto materiály do knižní podoby uspořádala a o vydání knihy se zasloužila jeho sestra Jana Tomíčková. Varhany v současnosti umístěné na boční oratoři kostela sv. Václava v Srbské Kamenici sem byly přemístěny z kůru kostela sv. Jakuba Většího v Mrzlicích u Teplic. Byly opraveny a jsou plně funkční. Jejich zvuk je překvapivě sonorní a řemeslné zpracování nástroje svědčí o mistrovství Josefa Predigera, který byl nejmladším a zřejmě nejvýznamnějším představitelem albrechtické varhanářské dynastie. V litoměřické diecézi se můžeme setkat s mnoha vynikajícími nástroji

tohoto mistra (Bozkov, Řepín, Vysoké nad Jizerou, Chrastava, Jiřetín pod Jedlovou, Držkov atd.).

Nyní pohlédneme na hlavní kůr kostela sv. Václava v Srbské Kamenici. Spatříme rozložitý klasicistní prospekt, velmi charakteristický pro další významnou seвероčeskou rodovou manufakturu působící v Libouchci – varhanářský rod Fellerů. Stále více se ukazuje, že odkaz liboucheckých Fellerů byl doposud značně přehlížen, a to neprávem. Za příčinu budiž prohlášen snad až nekritický obdiv k barokním nástrojům vyvolaný hnutím „Orgelbewegung“ v minulém století a následnou reakcí na přelomu miléní – rehabilitací nástrojů romantických a pozdě romantických. Jenže co s varhanami postavenými v 1. polovině 19. století, které nezapadají ani do jedné „škatulky“? A tak se zasluoží pozornost obrátit tímto směrem až v našich časech. Odkaz varhanářské dynastie Fellerů je úžasný a nebývale rozsáhlý. Budiž s jistotou dávkou „patriotismu“ konstatováno, že většinově se nacházejí právě na území litoměřické diecéze. A máme zde vynikající nástroje všech velikostí – od monumentálních (Česká Lípa – bazilika Všech Svatých, Benešov nad Ploučnicí, Děčín – kostel sv. Václava a Blažeje, Chlumeck u Chabařovic) až po nástroje malé, ale zvukově nebývale vydařené (Jedlka, Malá Bukovina, Jetřichovice, Droužkovice u Chomutova). Nástroj na hlavním kůru kostela sv. Václava v Srbské Kamenici patří mezi jednoduše varhany střední velikosti a i ten je zvukově velmi vydařený, mimo jiné jistě i díky péči varhanáře P. Nožiny, kterého je v současnosti možno považovat za jakéhosi „dvorního fellerovského varhanáře“. Jako diecézní organolog se musím přiznat k tomu, že i já jsem u sebe zaznamenal jisté období „okázalého“ přehlížení varhanářského odkazu převážně části 19. století. Nástroje libouchecké varhanářské dynastie Fellerů mě však nyní utvrzují, v jakém bludném omylu jsem tehdy žil a že právě nástrojům vzešlých z této dílny dlužím mnoho pozornosti.

Radek Rejšek, diecézní organolog a kampanolog

„Lidé byli zlatí. Koleda se už v mnoha obcích stala tradicí. Lidé na nás čekají, obdarovávají děti sladkostmi a bez požehnání na dveře nás odejít nenechají. Asi i kvůli tomu jsme letos měli nadšené koledníky jako nikdy před tím...“ hodnotí letošní sbírku koordinátorka Veronika Vedejová.

Sbírka začínala od 1. ledna 2018

Samotná sbírka do zapečetěných pokladniček začínala od 1. ledna letošního roku. A protože koledování je často díky počasí velmi náročné, snažila se CHARITA dětem koledu co nejvíce zpříjemnit. Na litoměřické koledníky tak čekaly kromě sušenek a teplého čaje i teplé párky a kuřecí řízky, což po procházce v mrazivém počasí bylo příjemné. Občerstvení v letošním roce zajistila Cukrárna Lilie, Potraviny Lachman, Citus a Jotis.

Tříkrálové kasičky plnili koledníci na litoměřickém náměstí a v okolních obcích Litoměřic (celkem 43 obcí) a na přístup dárců si nemohli stěžovat. „Lidé byli zlatí. Koleda se už v mnoha obcích stala tradicí. Lidé na nás čekají, obdarovávají děti sladkostmi a bez požehnání na dveře nás odejít nenechají. Asi i kvůli tomu jsme letos měli nadšené koledníky jako nikdy před tím. Věřím, že už se nám podmínky pro koledu budou v následujících letech jen zlepšovat,“ hodnotí letošní přístup dárců Veronika Vedejová, koordinátorka sbírky v litoměřické diecézi.

Biskupské požehnání s průvodem Tří králů

Ve středu 3. ledna 2018 se na litoměřickém Mírovém náměstí sešli koledníci Tříkrálové sbírky, aby jim požehnal biskup litoměřický.

Krátce po šestnácté hodině dorazil na náměstí v Litoměřicích také tříkrálový průvod v čele s Třemi králi na koních. Na místě již čekal Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, aby všem požehnal a posvětil křídy, kterými koledníci následující téměř dva týdny psali požehnání na dveře. K žehnání uspořádala Charita i doprovodný program, ve kterém zazpíval chlapecký pěvecký sbor Páni Kluci. Zároveň v místě také zdarma nabízela svařené víno, horké kakao a cukroví. Lidé mohli přispět do kasičky Třem králům, kteří je potěšili koledou.

Tři králové koledovali také na litoměřickém biskupství

V předvečer slavnosti Zjevení Páně 5. ledna 2018 prošly děti představující Tři krále litoměřickým biskupstvím. Koledovat začali králové na biskupské kúrii, kde je přivítal generální vikář Mons. Martin Davídek. Čekalo na ně již tradičně plné prasátko s vybranými penězi, které společně s pracovníky kurie „rozbili“ a peníze přemístili do zapečetěné kasičky. Svou koledu zakončili u litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta, kde na ně čekalo milé přijetí s pohoštěním na posilněnou.

▼ Koledníci na Bílince

Foto: Charita Litoměřice

Foto: Dominik Faustus

▲ Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant žehná Tříkrálové sbírce na Mírovém náměstí v Litoměřicích

◀ Koledníci zapisují svou návštěvu na biskupství

Tříkrálový koncert

Tříkrálovou sbírku Farní charity Litoměřice zakončil v pátek 12. ledna 2018 Tříkrálový koncert, který se konal od 17.00 hodin v Domově na Dómském pahorku v Litoměřicích. Koncert byl poděkováním všem, kteří jakkoliv přispěli ke konání a organizaci Tříkrálové sbírky.

V programu vystoupili žáci Základní umělecké školy Litoměřice. Svou záštitu nad akcí převzal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, starosta města Litoměřic Mgr. Ladislav Chlupáč a místostarosta Litoměřic Ing. Pavel Grund.

(Další fotografie naleznete ve fotogalerii na str. 23)

▲ Závěrem vystoupilo dechové kvarteto

Foto: Dominik Faustus

▲ Základní umělecké škole patří velký dík Farní charity

▲ Na závěrečném koncertě nechyběli tři králové

▲ Potěšit hosty koncertu přišli i ti nejmenší

Výsledek Tříkrálové sbírky po rozpečetění kasiček

Výtěžek Diecézní charity Litoměřice ze čtvrtletního rozpečetování činí celkem 252 364 Kč, což je o 29 553 Kč více, než v loňském roce (222 811 Kč).

Rozpečetování většiny tříkrálových pokladniček Diecézní charity Litoměřice (celkem 94) proběhlo pod dohledem paní Chrudimské, zástupkyně města Litoměřice, ve čtvrtek 18. 1. 2018 v budově Diecézní charity Litoměřice.

Kromě Litoměřic rozpečetila Diecézní charita Litoměřice pokladničky již také v Ploskovicích, Liběšicích a Úštěku, kde se celkem vykoledovalo 44 652 Kč. Dále pak spočítala výtěžek ve Štětí (45 296 Kč), v Mladé Boleslavi (8 466 Kč), v Jiřetíně pod Jedlovou (22 096 Kč) a čeká ji rozpečetování ještě v Chomutově a Mnichově Hradišti, kam vyslala své koledníky. Prozatím tedy činí celkový výtěžek Diecézní charity Litoměřice 372 874 Kč a již nyní přesáhl celkový loňský výtěžek (314 747 Kč).

▲ Pokladničky byly opravdu nadité

Poděkování

„Všem dárcům i koledníků a dobrovolníkům Tříkrálové sbírky patří náš veliký dík a obdiv. Bez jejich ochoty a nadšení by se tato akce nikdy nemohla uskutečnit. Jsme rádi, že i v letošním roce budeme moci pomáhat těm, kteří naši pomoc potřebují,“ vyjadřuje svůj dík Růžena Kavková, ředitelka Diecézní charity Litoměřice.

Letošní výtěžek pomůže například tříletému Toníkovi z Jirkova s dětskou mozkovou obrnou, kterému umožní pobyt v rehabilitačních lázních, jež nehradí pojišťovna, nebo zakoupením notebooku chlapci z Libochovic, který po těžké nemoci zůstal upoután na invalidní vozík a často komunikuje se školou z domova.

▲ Na počítání se podílel celý tým

Foto: Edith Vlčková

Koordinátor Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi:

Veronika Vedejová, telefon: 416 531 361, 734 435 168, e-mail: veronika.vedejova@ltn.charita.cz

Výběrové řízení na pozici ředitele / ředitelky Oblastní charity Sobotka

Příhlášky do výběrového řízení včetně profesního životopisu, motivačního dopisu a doporučení duchovního správce zasílejte na adresu:

- 1) **Diecézní charita Litoměřice**, Kosmonautů 2022, 412 01 Litoměřice obálku označte nápisem „**Výběrové řízení OCH Sobotka**“ nebo
- 2) e-mailem na adresu: ruzena.kavkova@ltn.charita.cz, a to nejpozději do **15. 2. 2018**.

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilkky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Elizabeth Ficocelliová Lurdy (2. vydání) Pramen milosti

V novém vydání vychází důkladné pojednání o mariánském zjevení v Lurdách roku 1858, ale též o současnosti nejnavštěvovanějšího poutního místa na světě.
brož., 160 s., 249 Kč

Schönborn, Christoph

Morálka do kapsy (2. upravené vyd.)

Znamená morálka jen příkazy a zákazy? A co život v plnosti, k němuž nás zve Ježíš Kristus? Autor nám ukazuje, že morálka není něco odtrženého od života. Kniha může být cennou pomůckou pro katechety a kněze, pro katechumeny i birmovance.
brož., 124 s., 159 Kč

Elias Vella

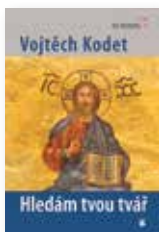
Výstup na horu manželství (3. dotisk)

Cesta manželství nebývá procházkou růžovým sadem, ale počítáme-li s Boží milostí, přes všechny těžkosti a nároky můžeme dojít až k vrcholům křesťanské lásky a svatosti.
brož., 192 s., 249 Kč

Vojtěch Kodet

Hledám tvou tvář (dotisk)

Tématem je vztah mezi Bohem, milujícím a hledajícím, a člověkem, který se může rozhodnout, že se nechá Bohem milovat, hledat a nalézat. Tak Bohu umožní, aby v něm odkryl žízeň po něm, a bude hledat jeho tvář.
brož., 96 s., 119 Kč

Tim Guénard

V ringu s Bohem

Audio verze stejnojmenného knižního bestselleru. Tim Guénard vypráví o své dramatické cestě za láskou a odpuštěním. V dětství velmi strádal nedostatkem lásky, což v něm vyvolalo nenávisť k celému světu.
CD MP3, 299 Kč

Eric Marshall, Stuart Hample (ed.)

Děti píší Bohu 3. vydání

Autory této knihy jsou skutečné děti. Obracují se k Bohu tak bezprostředně, jak to my dospělí většinou již nedovedeme.
brož., 104 s., 149 Kč

■ Kanovnické nešpory, Litoměřice

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

■ Podoby eucharistického Krista ve vizuální kultuře, Západočeská galerie v Plzni, 21. 11. 2017 – 4. 2. 2018

Přijměte pozvání na netradiční výstavu představující podoby eucharistického Krista ve vizuální kultuře s názvem „V oplatce jsi všecek tajně“. Součástí výstavy jsou v níže zmíněné dny i komentované prohlídky a přednášky k výstavě. Výstava sleduje podobu úcty ke svátosti oltární, jak se projevovala v křesťanském umění a v reflexi této tematiky v umění dvacátého století. Tato úcta, rostoucí od druhé poloviny třináctého století a kulminující v Českých zemích v obdobích kolem roku 1400 a 1500, se stala jedním z klíčových témat evropské kultury a našla výraz v pestré škále děl různých uměleckých druhů a typů. Na výstavě jsou tak zastoupena díla malířská, sochařská i práce uměleckého řemesla. Přestože její těžší složky jsou zejména v exponátech z období pozdního středověku, instalaci významně doplňují vybraná díla z doby baroka a 20. století. Právě v českém umění minulého století toto téma pozoruhodně silně rezonovalo. Dokládají to práce například Františka Bílka, Jana Zrzavého, Bohuslava Reynka, Vojmíra Vokolky nebo Ivana Sobotky.

Titul výstavy je citací verše z tzv. Kunhutiny modlitby, české veršované skladby z doby kolem r. 1300, věnované oslavě mystéria eucharistie a zaznamenané v breviáři svatojiřské abatyše Kunhuty, dcery Přemysla Otakara II.

■ Výstava Klášterní betlém v kostele sv. Vavřince, Rumburk, 2. 12. 2017 – 2. 2. 2018

Loreta, úterý – sobota, 9.00 – 16.00 hodin. Klášterní betlém v kostele sv. Vavřince. Výstava betlémů dětí z mateřských a základních škol potrvá 2. 12. 2017 – 2. 2. 2018. www.loretarumburk.cz

■ Nikodémova noc, Raspenava, 2. 2. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné pozhánání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).
www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

■ Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 2. 2. 2018

Klášterní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné pozhánání.

■ Zaostřeno na Jizerky 2017, Loreta Rumburk, 2. 2. – 22. 2. 2018

Putovní výstava fotografií. Pořádá Nadace Ivana Dejmalá.

■ Nová náboženství a násilí, Železný Brod, 7. 2. 2018

Aula Střední umělecko-průmyslové školy sklářské v Železném Brodě, středa 7. února 2018, 18.15 hodin. Připravujeme přednášku člena naší místní skupiny České křesťanské akademie - Český ráj Doc. PhDr. Zdeňka Vojtíška, Th.D. a následnou besedu s ním na toto téma.

■ Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 2. 2018

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

■ Pobožnosti křížové cesty v postním období, Loreta Rumburk, 16. 2. – 23. 3. 2018

16. 2. – 23. 3. 2018, 16.45 – 17.30 hodin
Sraz účastníků v 16.30 hodin v Loretě.

■ Pout' ke sv. Valentinovi na Vyšehradě, Kolegiální kapitula sv. Petra a Pavla na Vyšehradě, 17. 2. 2018

PROGRAM:

- Valentinské zastavení: 10.00 – 15.00 hodin - příležitost ke ztišení, vyslechnutí několika úvah, k rozhovorům a k modlitbě.
Povede P. Aleš Opatrný, vyšehradský kanovník
Přihláška na www.apha.cz/cpr-novinky.
- Poutní mše v bazilice sv. Petra a Pavla: 15.30 hodin - děkovat za dar lásky a prosit o prohloubení lásky v rodinách přijďte i vy, kterým leží na srdci budoucí život vašich dětí a vnoučat.
Pout' zahrnuje dopolední rekolekci pro snoubence i všechny, kdo uvažují o manželství a odpole-dní poutní bohoslužbu v bazilice sv. Petra a Pavla.

- Seminář Ideologie gender, Cyrilometodějská teologická fakulta UP Olomouc, 1. 3. 2018**
 Národní centrum pro rodinu, Katechetická sekce ČBK, Sekce pro mládež ČBK a Sekce církevního školství ČBK srdečně zvou na seminář IDEOLOGIE GENDER, který se inspiruje slovy papeže Františka: „Vyloučení antropologického základu rodiny, diktát výchovných programů.“ (Amoris laetitia od. 56.) Koná se ve čtvrtek 1. března 2018 v budově Cyrilometodějské teologické fakulty UP v Olomouci od 9.00 do 16.00 hodin.
- Postní duchovní obnova pro děvčata od 15 let, Jiřetín pod Jedlovou, 9. – 11. 3. 2018**
 Začátek v pátek 9. 3. 2018 v 18 hodin večer. Konec v neděli 11. 3. 2018 ve 12 hodin obědem.
 KDE: Jiřetín pod Jedlovou, Klášterní penzion, Klášterní 254, Lužické hory
 Cena: 150,- Kč
 S sebou: spacák, přezůvky, teplé oblečení, dobré boty do přírody, baterku, Bibli, růženec, otevřené srdce, touhu po Kristu, dobrou náladu atd.
 Kontaktní osoba: s. Markéta Hlučnicková, tel.: 739 258 166, e-mail: marketafdc@seznam.cz
 Přihlášky nejpozději do 6. 3. 2018
 Těší se na Vás o. R.D. ThLic. Jacek Kotisz a s. M. Markéta Hlučnicková
- Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 3. 2018**
 Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de
- Komentovaná prohlídka, Rumburk, 28. 3. 2018**
 Loreta, 17.00 hodin. Komentovaná prohlídka obrazů křížové cesty a kaple Svatých schodů.
 Rezervace možná na tel. +420 604 555 922. Vstupné dobrovolné.

Postní duchovní obnova
 pro muže od 17 do 35 let
 vede Mons. Adam Rucki
 Arcibiskupský kněžský seminář, Olomouc
 23. – 25. února 2018
 více na knezskyseminar.cz/akce/vir/vir-pust
VIR

TAMMÍM
 9.-11.3.2018
 BOHOSLOVCI ZVOU
 MLADÉ MUŽE
 NA DUCHOVNÍ VIKEND V SEMINÁŘI.
 VÍCE NA SEMINAR-PRAHA.CZ

KAŽDÉMU JE DÁN DAR. (1KOR 12,7)

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
 Objednávky: objednavky@paulinky.cz
 Jungmannovo náměstí 18
 110 00 Praha 1
 Tel.: 224818757

Maria Grace Dateno FSP
Nebezpečí na moři

Jednoho horkého letního dne se sourozenci Caleb, Hana a Noe opět zcela nečekaně dostávají do doby vzdálené od té naší více než dvě tisícovky let, do jedné rybářské vesnice poblíž Galilejského moře. Jeden z nich se dokonce dostane do velkého nebezpečí, když pomáhá na lodi při rybolovu. Všechny zkušenosti, které zde děti naberou, jim pomohou lépe pochopit Ježíšova slova: „Kdo chce být první, atje ze všech poslední.“ A setkají se tentokrát s tím, koho si přejí vidět nejvíce – s Ježíšem?
 Brož., 80 str., 99 Kč

Zuzana Holasová
Tereza **Vyprávění o sv. Terezii z Lisieux**

Malé čtenáři jsou v třiceti krátkých kapitolkách uvedeni do nejdůležitějších životních událostí z Tereziina dětství, ale i z jejího života na Karmelu. Příběh jejího dozrávání obsahuje obvyčejné lidské momenty, ale i odpověď Bohu, kterou v ní působila milost povolání. Děti tak mají možnost objevit podstatu svatosti, ke které je každý nějakým způsobem volán už od dětství. Knižka je opět doplněna různými úkoly a podněty k zamýšlení pro nejmenší a barevně ilustrována.
 Brož., 64 str., bohatě ilustrováno, 155 Kč

Stormie Omartianová
Síla modlitby za vaše dospělé děti

I když je dětem osmnáct, odmaturojí a odejdou z domu, rodičovské povinnosti tím nekončí. Zdá se, že odted můžete dělat vše, o čem jste snili, a kvůli výchově dětí jste na to dosud neměli čas. Přesto však zůstávají rodiči, kteří mají o své děti starost i nadále, takže úkol modlit se za své potomky trvá dál.
 Brož., 280 s., 269 Kč

Sophie de Mullenheim
Na dvoře Alexandrově

Ve třetím díle se sestry konečně potkají, ale jen na krátký čas, neboť je potřeba postarat se o malou Marii, jejíž život je ohrožen. Příběh tentokrát zavede čtenáře až do Ruska na carský dvůr. Z Ruska pochází i Dimitrij, s nímž se potkává Emilie se svou přítelkyní. Ten přidává další kamínek do mozaiky vztahů, které propojují minulost se současností.
 Brož., 240 s., 249 Kč

Jacques Philippe
Hledej pokoj a zůstaň v něm

Kdo by ve svém životě netoužil po pokoji? Ten však pramení z pokoje uvnitř nás samých. A stačilo by se jen navrátit k pokoji a důvěře malých dětí, ke které vybízí evangelium, abychom v něm žili... Nechcete to také zkusit?
 2. vydání, brož., 96 s., 119 Kč

Zofia Kossaková
Úmluva **Příběh o Abrahámovi**

Historický román s biblickou tematikou, který zachycuje Abraháma jako hlavní postavu. Abrahám je zde popsán jako člověk z masa a kostí se všemi pochybnostmi a starostmi. Román byl napsán pod dojmem válečných zážitků z vězení a koncentračního tábora a měl být pomocí pro ty, kdo jsou pronásledováni.
 Váz., 464 s., 365 Kč

HRIŇOVSKÝ KOSTELÍK NA ISLANDU
Časosběrný dokument o stavbě islandského kostela ze slovenského dřeva.
Premiéra v pondělí 12. února ve 20.00 hodin

ÚNOR V TELEVIZI NOE

MÁ VLAST: JEDLÍ
Záznam koncertu Václava Hudečka a jeho hostů z kostela sv. Jana Křtitele v Jedlí.
Premiéra v neděli 18. února ve 20.00 hodin

Oblastní muzeum v Litoměřicích a Státní oblastní archiv v Litoměřicích

si Vás dovoluji pozvat na výstavu

TAJEMSTVÍ BAROKNÍ KNIHY

Výstava prodloužena do 2. dubna 2018
9. 11. 2017 – 2. 4. 2018

www.muzeumlitomerice.cz

Přehled sbírek vyhlášených Biskupstvím litoměřickým pro rok 2018

- 21. 1. 2018 Na diecézní školství
- 25. 2. 2018 Svatopetrský halář (nejbližší neděle svátku Stolce sv. Petra)
- 18. 3. 2018 Na pojištění diecéze
- 30. 3. 2018 Na Svatou zemi (pokladnička u Božího hrobu)
- 13. 5. 2018 Na TV Noe (7. neděle velikonoční)
- 23. 9. 2018 Na Charitu (v blízkosti svátku sv. Václava)
- 21. 10. 2018 Na misie (předposlední říjnová neděle)
- 18. 11. 2018 Den Bible (33. neděle v mezidobí)
- 26. 12. 2018 Svatoštěpánská koleda – na bohoslovce

Z diáře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

- 1.1. 10.00 – 12.00 hod. Novoroční bohoslužba Ltm, katedrála
- 2.1. 13.00 – 14.00 hod. Pohřeb - p. Maňásková, Litoměřice
- 3.1. 16.00 – 18.00 hod. Tříkrálová sbírka, požehnání
- 7.1. 15.00 – 17.00 hod. Pohřeb + P. Jana Roba SDB, Teplice
- 9.1. 10.00 – 11.00 hod. Zasedání konzistoře, sál kurie
- 12.1. 17.00 – 19.00 hod. Tříkrálový koncert, Litoměřice Domov seniorů na Dómském pahorku
- 13.1. 04.00 – 06.00 hod. Filipovská Mariánská bohoslužba Filipov
- 22.1. – 25.1. ČBK Praha, Praha
- 28.1. 11.00 – 14.00 hod. 20 let obnovy řeholního života sester premonstrátek v Doksanech, Doksany
- 30.1. 10.00 – 11.00 hod. Zasedání konzistoře, sál kurie

Mons. Martina Davidka, generálního vikáře

- 1.1. 08.00 – 09.00 hod. Bohoslužba, Terezín
- 1.1. 14.00 – 15.00 hod. Bohoslužba, Velké Žernoseky
- 2.1. 13.00 – 14.00 hod. Pohřeb - p. Maňásková, Litoměřice
- 3.1. 10.00 – 14.00 hod. Kontrolní den, Horní Police
- 5.1. 13.00 – 14.00 hod. Tříkrálovi koledníci na biskupské kurii
- 7.1. 08.00 – 09.00 hod. Bohoslužba, Terezín, Levín, V. Žernoseky
- 7.1. 18.00 – 19.00 hod. Bohoslužba, Libochovany
- 9.1. 10.00 – 11.00 hod. Zasedání konzistoře
- 11.1. 10.00 – 11.00 hod. UTR, Dómské náměstí Litoměřice
- 11.1. 18.00 – 19.00 hod. Bohoslužba, Mostecká, Litoměřice
- 12.1. 17.00 – 20.00 hod. Tříkrálový koncert Farní charity, LTM
- 13.1. 04.00 – 07.00 hod. Poutní mše svatá, Filipov
- 15.1. 16.00 – 19.00 hod. Bohoslužby, Litoměřice
- 16.1. 16.00 – 19.00 hod. Bohoslužby, Litoměřice
- 17.1. 16.00 – 19.00 hod. Bohoslužby, Litoměřice
- 18.1. 18.00 – 19.00 hod. Bohoslužba, Mostecká, Litoměřice
- 19.1. 18.00 – 19.00 hod. Bohoslužba, Litoměřice
- 23.1. 10.00 – 11.00 hod. Marcel Hrubý, Srbská Kamenice
- 24.1. 15.00 – 16.00 hod. Rada ŠPO, Saskova, Jablonec nad Nisou
- 30.1. 10.00 – 11.00 hod. Zasedání konzistoře, sál kurie
- 31.1. 15.00 – 18.00 hod. Účast na bohoslužbě - uvedení do funkce nového děkana KTF UKV. Novotného Kostel Matky Boží před Týnem , Praha

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2017 vychází pět čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz). **Grafická úprava:** StudioliLinka (linkadtp@volny.cz).

Tisk: Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Tři králové zavítali 5. ledna 2018 s kasičkou také na biskupství

Navštívili biskupskou kurií a litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta

Foto: Dominik Faustus a Edith Vlčková

Tříkrálový koncert v litoměřickém Domově na Dómském pahorku

Koncert, který se konal 12. ledna 2018, byl poděkováním všem, kteří jakkoliv přispěli ke konání a organizaci Tříkrálové sbírky. V programu vystoupili žáci Základní umělecké školy Litoměřice.

Foto: Dominik Faustus a Edith Vlčková

NÁHROBNÍ TUMBA

JANA HASIŠTEJNSKÉHO Z LOBKOWICZ

Kadaň, františkánský klášter, kostel Čtrnácti svatých pomocníků,
Ulrich Creutz, kolem 1516

mramor, opuka, polychromie na spodní části tumby

Foto: Tomáš Rasl
Ze sbírek litoměřické diecéze